

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 4
april-
maj
2013
17. årg.

Christiansborg Slotsplads 11. april 2013. Foto Danmarks Lærerforening.

**TEMA: Først tager de lærerne -
Hvem bliver de næste?**

Afindustrialisering af Danmark

Generation 2000+

**STORSTREJKERNE 1956 - PÅSKESTREJKERNE 1985 -
LÆRERLOCKOUTEN 2013**

Læg Vækstplan.dk ned!

For nogle år siden var det en påstået mangel på arbejdskraft, der begrundede nyliberale nedskæringer. Altid for at 'fremtidssikre velfærden'. Der manglede ikke arbejdskraft dengang, der manglede arbejdspladser. Industrierarbejdspladser i titusindvis blev lukket, og senere fortsatte massefyringerne i den offentlige sektor.

Nu skal der gennemføres flere nyliberale reformer og skæres ned på SU, kontanthjælp, dagpenge, pensioner, lønninger osv. for at få skabt arbejdspladser til den arbejdskraft, der bliver stadig større overskud af. Og samtidig skal folk knokle mere. Lærerne skal f.eks. arbejde mere, for at der kan gennemføres en folkeskolereform, som vil betyde en ringere folkeskole. Først lærerne, så resten af den offentlige sektor. Og – nå ja – også den private.

Statsminister Helle Thorning-Schmidt har sin egen variant af velfærdsremsen. Hun begrunder hvad som helst med, at hun vil sikre, at 'vi har et velfærds-samfund efter krisen'. Alt imens hendes nyliberale politik forstærker krisen og slagter velfærdsresterne.

Nu forlanger 'erhvervslivet' – det vil først og fremmest sige de store organisationer Dansk Erhverv og Dansk Industri – at den bebudede Vækstplan.dk hurtigt afsluttes og gøres til lov. Det er den, der vil lade forringet SU og nedskæringer på kontanthjælpen – det vil sige de allerfattigste i vores samfund – betale for skattelettelser til de rige.

SU til kapitalen vil angiveligt skabe 150.000 nye arbejdspladser til 2020. Men bortset fra nogle pæne offentlige investeringer i infrastruktur er der ingen sikkerhed for titusinder af nye arbejdspladser med Vækstplan.dk. Det er derimod sikkert, at yderligere titusinder af arbejdspladser vil blive udflyttet og gå tabt i industrien, og efter planen skal den offentlige sektor barberes med andre titusinder af jobs. En del af disse skal genbesættes med folk på overførselsindkomster i såkaldte 'nyttejobs'.

Kendsgerningen er, at SRSF-regeringen i tæt samarbejde med blå blok fortsætter en politik, der har ført til afindustrialisering af Danmark, samtidig med at der skabes et nyt socialt lag af det, man i USA og andre EU-lande kalder Working Poor – dvs. fattige med arbejde, der ikke giver nok til at opretholde en normal eksistens og familieliv. Og ikke engang er sikre på at kunne holde sulten fra døren. Det er en situation, Lars Løkke åbent har udtalt, han ønsker. Truslen om sult er

en god pisk til at få folk til at arbejde mere for en mindre løn – bare for at beholde jobbet og ikke ende i tabernes sociale massegrav.

Lærerlockouten har afsløret de offentlige arbejdsgivere, stat og kommuner, som en sammensvoren og sammenspist front, der gennemfører et længe planlagt og koordineret angreb på lærernes overenskomster og arbejdsforhold. Underviserne, børnene, forældrene og alle dem, der ikke får deres lovpligtige undervisning og risikerer ikke at få deres eksaminer, er alle gidsler for denne brutale arbejdsgiverpolitik, der kopierer den endelig afdøde Margaret Thatchers krig mod minearbejderne og den britiske fagbevægelse.

Nu er der trepartsforhandlinger mellem arbejdsgiverne, blå blok og regeringen i gang med i ly af den dramatiske lockout at afslutte en aftale om Vækstplan.dk, der vil ramme langt bredere end lærerne – nemlig hele den offentlige sektor, alle studerende, alle på overførselsindkomster, og på sigt – direkte og indirekte – alle arbejdende.

SRSF-regeringens nyliberale reformplaner omtales for nogle måneder siden som 'The Big Bang'. Det eksploderer på rigtig mange felter samtidig.

Vi har set en strålende modstand mod lockouten fra lærernes side, godt støttet af forældrene og den brede befolknings sympati. Den har vist, hvilke kræfter der ligger i udfoldelsen af det folkelige initiativ, af masseinitiativerne. Men den parlamentariske opposition, som alene er repræsenteret af Enhedslisten, har ikke konsekvent manet til kamp mod Vækstplan.dk. Partiet forbereder sig i stedet på at fortsætte rollen som regeringens støtteparti i håb om fingeraftryk på den kommende finanslov. Det er en forfejlet taktik og en forfejlet strategi.

Det er nødvendigt at gå en anden vej og forsøge at forstærke modstanden uden for parlamentet. De uddannelsessøgende må for alvor på banen mod SU-reformen, de folkelige bevægelser og kræfter mod nye asociale nedskæringer som af kontanthjælp oven i dagpengereform osv. Reformerne skal følges helt til dørs.

Og lad 1. maj over hele landet blive en manifestation af kravet om et alternativ til både 'rød' og blå blok og deres nyliberale katastrofepolitik.

Redaktionen 15. april 2013

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
17. maj 2013
Deadline næste nr. 10.05.13

To linjer for fagbevægelsen

Af Klaus Riis

Siden 2008 er 180.000 danske arbejdspladser forsvundet i den største rasering af industrien nogensinde. Der er kun ca. 300.000 tilbage. Og yderligere hver femte industriarbejdsplads – omkring 64.000 – forventes at være væk i 2020.

Fagforbundene i den private sektor har været forbløffende passive i den proces. De har ikke mobiliseret medlemmerne til kamp mod de store virksomheders og kapitalisternes jobflytninger og arbejdspladsraseringer, der truer med at forvandle Danmark til et industriløst udkantsområde i EU.

Det har også ført til styrtblødning i LO-fagbevægelsen. Den har mistet medlemmer i titusindvis. Og tilliden fra de resterendes side.

De private fagbosser, for det meste socialdemokrater, har sat deres lid og forhåbning til politiske initiativer. Lige nu knytter de sig til SRSF-regeringens Vækstplan.dk.

Uden nogen form for sikkerhed lover regeringen 45.000 private arbejdspladser, men garanterer til gengæld massedyringer i en væsentlig slankere offentlig sektor og generelt forringede løn- og arbejdsforhold.

Derfor er SRSF-regeringen hårdt trængt. Dens nyliberale reformpolitik og den endnu ikke vedtagne Vækstplan.dk er dybt upopulært og er stødt på hård modstand. Ikke mindst da den behårde lockout-kurs over for lærerne viser, at angrebene på den offentlige sektor og dens arbejdere er alvorligt ment og i fuld gang.

Lærerfagforeningerne har været tvunget ud i kamp. Og hvilken kamp er det ikke blevet! Medlemmerne er blevet mobiliseret under lockouten i en grad,

Sig Nej ved urafstemningerne! OK-aftalerne for godt en halv million offentligt ansatte er nu til urafstemning. De sikrer ikke reallønnen! Stem Nej!
Fotoet er fra lærerprotest i København den 20. marts 2013

som det ikke er sket før i mands og kvindes minde.

Med entusiasme, fantasi og udtømmelig kreativitet har lærerne ladet det kollektive initiativ udfolde sig. De nye sociale medier er flittigt brugt. Men det er den ene markante masseaktion efter

TEMA: Først tager de lærerne ...

den anden af landsdækkende og lokal karakter, som har gjort enormt indtryk og cementeret støtten til lærernes kamp mod staten og KL.

Den trængte regering spiller så et af de sidste kort før et muligt regeringsindgreb, der vil forgifte dens resterende levetid og sandsynligvis sende Thorning og Co. på førtidspension: splittelseskortet.

Nogle fagbosser i den private sektor er sendt på gaden for at undsige Anders Bondo, Dennis Kristensen og de offentlige fagforbund, der mobiliserer til kamp og modstand.

Frontfiguren i dette underhåndsangreb er Claus Jensen, formand for Dansk Metal, der erklærer sig tilfreds

med regeringens lockout-politik:

- Man har fulgt den danske model fuldstændig slavisk. At det skulle være en trussel mod den danske model, det har jeg svært ved at få øje på, siger han.

Samme melding er kommet fra toppen i Dansk Elforbund, Fødevarerforbundet NNF, Malerforbundet, Blik & Rør og Teknisk Landsforbund.

Venerne kommer den trængte regering til undsætning, og de forventer

en senere belønning. Bjarne Corydon udtrykker selvfølgelig glæde over det.

Men de regeringstro fagbosser, der ikke har reddet en eneste arbejdsplads under den store raseringsbølge, taler ikke på deres medlemmers vegne. De har løftet sig ud af deres klasse med fede aflønninger og pensionsordninger og har glemt alt om det lille ord 'solidaritet'. De laver bestilt arbejde.

Mange medlemmer af fagforbundene i det private har modsat forlangt, at de viser solidaritet med lærerne og de offentligt ansatte.

Vejen frem for fagbevægelsen, som vil overvinde dens krise og forfald og sikre medlemmer i de kommende barske år, er den, som Danmarks Lærerforening, FOA og andre går: som kæmpende organisationer, der udløser medlemmernes enorme kræfter, der kan ryste og vælte enhver reaktionær reform-regering.

LO-toppens og industriforbundspampernes vej er nederlagets vej. En kniv i ryggen på deres medlemmer. Toppen skal fjernes, før der kan blive reel enhed i en samlet fagbevægelse.

Der er to linjer – to veje – for fagbevægelsen. Og kampen mellem dem er akut.

Danmark afindustrialiseres

Mens SRSF-regeringen fortsat prædiker lønnedgang for almindelige mennesker som midlet til at sikre arbejdspladser, så forsvinder arbejdspladserne i hurtigt tempo

Hver femte arbejdsplads i industrien vil forsvinde inden 2020, vurderer et amerikansk konsulentfirma. Det svarer til 64.000 nye arbejdsløse.

Landets økonomiminister Margrethe Vestager har på baggrund af denne triste fremskrivning været ude at gentage sig selv: 'Fagforeninger og arbejdsgivere skal holde lønnen i ro, så konkurrenceevnen genoprettes, hvis ikke flere industrijob fortsat skal forlade Danmark.' Og så skal Folketinget vedtage vækstplanen med lavere selskabsskat samt energi- og emballageafgifter til erhvervslivet, lyder det.

Nedlæggelse af industri i Danmark er en meget langvarig tendens, som har gået for sig siden 60'erne – med perioder i 80'erne og efter 2008, hvor det er gået særlig stærkt.

I 1965 var der 615.000 industrijob i Danmark. I dag er tallet cirka 300.000, og det fortsætter med at falde i hurtigt tempo.

Konkurrence på kinesiske lønninger

Boston Consulting Group (BCG) mener, at der er to væsentlige grunde til, at Danmark får svært ved at stoppe outsourcingen af industrijob til lavtlønslande:

Lukket og slukket

Afindustrialisering

- Der er et stort gab mellem danske og kinesiske lønninger. Det vil der stadig være i 2020, hvor vi forventer, at det vil være tre-fire gange så dyrt at producere i Danmark frem for i Kina, siger Ian Colotla (BCG). Han tilføjer:

- Store virksomheder betragter Europa som et samlet marked. Og her vil det være mere naturligt at placere sig i Østeuropa.

Investeringer på 80'er-niveau

Erhvervslivets investeringer er faldet voldsomt i disse år. Det gælder ikke bare investeringer i nye job og arbejdspladser. Investeringerne i maskiner, inventar, software, bygninger, anlæg og andet kapitalapparat som andel af egenproduktionen er faldet til et niveau, der ikke er set lavere siden starten af 1980'erne.

Investeringsdykket betyder mindre økonomisk vækst både på kort og langt sigt – en normalisering af investeringerne vurderes at kunne skabe mindst 15000 danske job ifølge tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. (AE)

Da finanskapitalens kasinoøkonomi i 2008 blev til finanskrisen og bankkrak, blev en af konsekvenserne et gigantisk tab af industriarbejdspladser. Det har været medvirkende til et tab på godt 180.000 arbejdspladser i industrien, vurderer professor Niels Westergaard-Nielsen til Ugebrevet A4.

Ifølge en ny analyse fra AE har jobudviklingen fra 2008 til første kvartal af 2012 kostet 19,1 procent af arbejdspladserne i industri, råstofudvinding og forsyningsvirksomhed, hvilket svarer til 69.000 job.

Det er især transport-, tekstil-, træ-, papir- og trykkeribranchen, der er hårdt ramt med op til 10.000 fyringer og op til 35 procent færre job på de tre år. Derimod har medicinalbranchen i samme periode haft en jobvækst på ti procent.

Løntilbageholdenhed, øget produktivitet, længere arbejdstid og forgyldning af erhvervslivet og arbejdsgiverne fra både fagtoppen og regeringen har ikke medført flere arbejdspladser, kun større milliardoverskud på bundlinjen hos de store virksomheder. At få dansk erhvervslivs konkurrenceevne 'op' på kinesisk niveau vil kun forstærke den negative udvikling.

Working Poor i 'nyttejob'

Tvangsarbejde til 47 kr. i timen

Mette Frederiksen og SRSF-regeringen er i færd med at skabe en stor gruppe 'Working poor' af tvangsudskrevne løntrykkere

Tvangsarbejde til 47 kr. i timen. 37 timers arbejdsuge, men uden normale overenskomst-mæssige rettigheder. Det lyder som et skummelt østarbejder-fir-

ma. Men det er beskæftigelsesminister Mette Frederiksen nyeste bidrag til at sikre billig arbejdskraft uanset de menneskelige omkostninger.

Og så er de 47 kr. i timen endda pænt sagt. For med den nye kontanthjælpsreform er der lagt op til lavere sats, der skal udgøre lønnen for tvangsarbejde i de såkaldte "nyttejob".

For bare et halvt år siden skar selv samme minister Frederiksen dagpengereften væk for alene i år omkring 30.000 arbejdsløse. Nogle mister helt eksistensgrundlaget, andre ryger ned på kontanthjælp.

Næste skridt ifølge regeringens reformforslag er, at de nu skal sendes ind på

arbejdsmarkedet som løntrykkere, der kan skubbe næste hold ud. I dag tvinges unge under 30 i tvangsaktivtivering, hvis de modtager kontanthjælp. Det skal nu gælde alle.

Som reformforslaget ligger nu, skal man enten finde en ”praktikordning” i et privat firma, hvor man arbejder for sin kontanthjælp, eller man skal sendes ud i et offentligt ”nyttejob”.

For en enlig kontanthjælpsforsøger giver det en timeløn på 47 kr. i timen. Det er det halve af mindstelønnen for en ufaglært rengøringsarbejder. Både FOA og 3F advarer mod, at det vil komme til at koste regulære job med den billigere arbejdskraft.

Kommafejl!

Da regeringen lavede sin dagpengereform, løj de om tallet for, hvor mange det ville ramme. 30.000 mennesker alene i år i stedet for 3.000. Det kalder de nu en kommafejl!

Regnestykket for, hvor mange kontanthjælpsmodtagere der skal i tvangsarbejde i ”nyttejob”, ser ud at lide af samme underdrivelse. Nogle eksperter anslår tallet til 10.000 om året, andre til 23.000 mennesker om året.

Det er kommunerne, der skal oprette de mange ”nyttejob”. For nogle kommuner vil det dreje sig om mange tusinde job.

I Ishøj er 7 % af arbejdsstyrken på kontanthjælp, i Fredericia er det 5,5 % – og det er ikke de højeste tal i landet. Mange kommuner siger allerede nu, at det bliver næsten umuligt at finde de mange job.

Hvis man da ikke skal tilbyde folk deres gamle job, de lige er fyret fra, men nu på kontanthjælp.

Hvad skal folk lave i ”nyttejob”?

Fra demonstrationen 'Vores solidaritet mod deres krise' Århus 13. marts 2013. Som led i den internationale faglige aktionsdag mod EU's nyliberale nedskæringspolitik demonstreredes i Danmark i Århus, Odense og København. Hver fjerde ung i EU har ikke arbejde.

Mette Frederiksen melder bare ansvar forbi og siger: ”Det må kommunerne løse, men når vi kigger ud ad vinduet, så er der masser af opgaver, der ikke bliver løst.”

Med regeringens nye Vækstplan.dk, der vil skære i det offentlige, vil der blive endnu flere opgaver, som ikke bliver løst.

Det er en gennemtænkt og næsten altomfattende plan ned til mindste detalje, og den er allerede ved at blive ført ud i livet.

Top 5 i kommunale nyttejob

Ifølge en undersøgelse, DR's Penge-magasinet har lavet, er de job, kommunerne peger på:

1. Arbejde i folks haver, offentlige parker, anlæg og naturområder (kaldet naturpleje).
2. Arbejde på plejehjem og ældreområdet og børneinstitutioner, hvor der mangler varme hænder (omsorgshjælper).
3. Rense strande, så de ser pæne ud i turistsæsonen.
4. Samle skodder, skovle sne, feje gader, vaske skilte (kaldet by-rengøring).
5. Hjælpe til i frivillige foreninger.

Det sidste kunne lyde fornuftigt. Hvis

ikke vi lige havde hørt kulturminister Marianne Jelved sige, at de frivillige foreninger med den nye folkeskolereform skal ind på skolerne og være en aktiv del af de såkaldte aktivitetstimer (der hvor børn i dag er i SFO, og hvor der er pædagoger ansat).

Ny struktur på arbejdsmarkedet

Mette Frederiksen siger, det kun bliver ’de ressourcestærke jobklare’, dem man med et koldt teknokratord kalder ’Match 1’, der skal sendes i ’nyttejob’. Formanden for Foreningen af Socialchefer anbefalede i sidste uge, at nyttejob især målrettes til de såkaldte resourcesvage.

Det vil betyde langt flere i tvangsarbejde end allerede foreslået.

”Det er klart, at der er en øvre grænse for, hvor mange særjob kommunerne kan skabe. Man skal ikke ret meget højere op, medmindre man vil til at nytænke selve strukturen på det danske arbejdsmarked,” siger Jacob Bundsgaard (S), der er formand for KL's Arbejdsmarkeds- og Erhvervsudvalg.

Og mon ikke det er der, hunden ligger begravet?

Satser for kontanthjælp nærmest halveres

Regeringen foreslår, at satserne for unge under 25 år fremover skal gælde for alle under 30 år. Det betyder for hjemmeboende 3.265 kr. om måneden og for udeboende 6.767 kr. Vel at mærke før skat.

Det er disse beløb, som er satserne for unge under 25 år her i 2013.

I dag får enlige over 25 år 10.500 kr. om måneden, og hvis man er forsøger, 13.952 kr..

Hvor er vores læreplads? – I spilder vores tid

Lærernes kampgejst og den politiske mobilisering, som KL's lockout i samarbejde med regeringen har skabt, har bredt sig til eleverne på erhvervsskolerne.

Elever på Københavns Tekniske Sko-

les (KTS') afdeling på Rebslagervej på Nørrebro i København blokerede den 4. april indgangen til skolen i protest mod manglen på praktikpladser. De var spærret af borde og høvlebænke og dekoreret med slogans som ”Danmarks Fremtid”, ”Hvor er vores læreplads?”

og ”I spilder vores tid”.

Erhvervsskolen er ikke ramt direkte af KL's lockout, da de fleste lærere er ansat i tjenestemandslignende stillinger.

- Det handlede jo om at gribe momentum, når der nu var så stor en mo-

bilisering på skolen. Samtidig kan vi jo også godt fornemme, at mange lærere også på de tekniske skoler lige nu frygter, at deres vilkår for undervisning skal forringes – og at kvaliteten af undervisningen dermed bliver dårligere, lyder det fra en af de unge.

En undersøgelse fra Center for Ungdomsforskning 2012 viser netop, at lærernes manglende tid og ressourcer på erhvervsskolerne – sammen med manglen på praktikpladser – er en af årsagerne til, at så mange opgiver at få erhvervsuddannelse og dropper ud.

- Vi er nok blevet lidt inspireret af, at man kan gøre noget. Vi har sympati med de lockoutede lærere, men vi har vores egen sag at kæmpe, siger en anden af de unge.

- Vi håber at råbe politikere og erhvervsliv op. Erhvervslivet svigter deres ansvar i forhold til lærepladser. Virksomhederne stiller større og større krav til de ansattes kvalifikationer, men løber fra deres ansvar, når det handler om at oprette praktikpladser, og de bidrager ikke til en løsning. Og politikerne forstår åbenbart ikke, at det er helt uholdbart, at der ikke er praktikpladser.

Det kræver politisk handling. Man kan ikke bare overlade ansvaret til de enkelte unge, der kommer ud på arbejdsmarkedet som 16-årige.

11.000 mangler praktikplads

Det er blevet dobbelt så svært at finde praktikplads i dag, som det var for fire år siden. Det viser en opgørelse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fra december 2012. Næsten 11.000 elever på erhvervsuddannelserne i Danmark mangler en praktikplads. Næsten 6000 har heller ikke en skolepraktikplads.

Det er det højeste tal på praktikpladsmanglen i otte år.

Eleverne har afsluttet grundforløbet på deres uddannelse, men kan ikke komme videre med uddannelsen, før de har en praktikplads. Bare på et år er antallet af elever uden for skolepraktik steget med 16 procent.

I bedste fald bliver de unge forsinkede på uddannelsen. I værste fald får de slet ingen uddannelse.

Det er inden for alle sektorer, der mangler praktikpladser. En opgørelse fra Elforbundet i februar 2013 viser en markant stigning i antallet af praktikpladssøgende elektriker-elever, på trods af at antallet af uddannelsesaftaler steg. Men også inden for industri, handel og

Afindustrialisering

Eleverne blokerer ved Københavns Tekniske Skole Refshalevej.

kontor og servicefag – ikke mindst de offentlige – kan de unge ikke blive uddannet, fordi der ikke oprettes praktikpladser.

Det er det samme erhvervsliv, den samme regering og samme moderniseringsstyrelse, der råber op om, at der mangler arbejdskraft og uddannet arbejdskraft om få år.

Skolepraktik gør det sværere at få job

Det er nemmere at finde et job efter endt uddannelse, hvis man har været i praktik i en virksomhed, end hvis man har været i skolepraktik, viser en undersøgelse af effekten af skolepraktik, som EVA (Evalueringcenter for børn og unges uddannelse) udgav i efteråret 2012.

Undersøgelsen viste også, at kvinder og elever med indvandrerbaggrund har sværere ved at finde en praktikplads. Unge med indvandrerbaggrund har større sandsynlighed for at komme

i skolepraktik end andre elever på syv af de otte erhvervsuddannelser, som var med i undersøgelsen.

Vækstplan.dk – Ny reform af erhvervsuddannelser

I regeringens Vækstplan.dk er der ingen nye initiativer om praktikpladser. Derimod arbejder regeringen på, hvad de selv kalder ”et ambitiøst udspil til en reform af erhvervsuddannelserne”. Det er endnu et led i rækken af nyliberale reformudspil, som skal lægges oven i de andre. Endnu en Antorini-skolereform, der skal kædes sammen med finansloven for 2014.

- Alle unge, der kan og vil, skal have mulighed for at tage en erhvervsuddannelse og færdiggøre den med den nødvendige praktik, lovede børne- og undervisningsminister Christine Antorini (S) ved sidste års finanslovsforlig.

Her blev der sammen med Enhedslisten indgået et delforlig med 3,1 mia. til forbedring af praktikpladsmanglen.

Ud over såkaldte praktikpladscentre blev der nedsat et erhvervsuddannelsesudvalg.

Det skal se på, hvordan skolepraktikordningen kan blive mere fleksibel. De første anbefalinger vil blive præsenteret senere i efteråret, så de kan indgå i finanslovforhandlingerne for 2014, hedder det fra ministeriet. Undervisningsministeren har allerede gjort det klart, at erhvervslivet ikke skal betale for at få uddannet den kommende arbejdskraft.

Enhedslisten har lavet et nålestikforslag til regeringen om at forlange flere praktikpladser for den lavere selvskabsskat.

I virkeligheden er det rimeligt, hvis erhvervslivet både betalte en højere skat og betalte for uddannelsespladser til deres kommende arbejdere.

Ved finansloven for 2012 lovede finansminister Bjarne Corydon, som Løkke-regeringen før ham, at nu ville regeringen få sikret en løsning omkring de manglende praktikpladser.

Lockout Log

Af Lisbet, Egebjergskolen, Ballerup

Den fælles vrede og den fælles vilje er lige nu bomstærk (1)

Individualismens tidsalder, ha! Dette mediepostulat tilbagevises af lærernes kamp. Som i mange andre kampe blomstrer sammenholdet. Den fælles vrede og den fælles vilje er lige nu bomstærk. Og disciplin: ALLE møder op, ALLE går på gaden.

Tirsdag, første dag i konflikten er vi samlet fra kl. 8. Om formiddagen er der stormøde for alle Ballerups lærere. Eftermiddagen fylder vi pladsen ud foran Ballerup station, vi fylder i gågaden, i centret. Der synges, laves lærermøder, vores skole laver flash mops.

Solen skinner, ja, vi er heldige med vejret. Der er vist ikke mange lærere, der har tiltro til, at vores ønsker vil blive imødekommet blot en lille bitte smule. Det ødelægger ikke kampgejsten, tværtimod øger det vreden og viljen.

Ingen går ind for, at vi kan spises af med en lønstigning. Det er ikke det, vi vil.

I pressen kan de mene, at lærerforeningen postulerer alt muligt om motiverne for vores kamp, men blandt lærerne er motivet knivskarpt: Vi vil ikke have en endnu hårdere hverdag, og vi vil ikke have en ringere skole.

En ringere folkeskole vil vi få på mange måder. Også i kraft af den forventede ændring af skolens formålsparagraf i forbindelse med skolereformen.

Blot et af mange postulater, der gør lærerne rasende, er, at den nye skole-reform vil indføre ”anderledes undervisning” – vi praktiserer jo anderledes undervisning i mange sammenhænge overalt i folkeskolen NU.

Onsdag aften har Krasnik KL’s formand Erik Nielsen i studiet. Krasnik ruller den ene efter den anden af KL’s løgne ud i lyset. Fabrin mister nærmest mælet.

Krasnik afslører bl.a., at de blot 16 timer, som KL’s annoncer påstår, lærerne underviser, dels dækker over,

at der er tale om næsten 22 lektioner, dels har KL ikke talt tusinder af timer med. F.eks. hvor en lærer sidder alene med en elev for at teste elevens læsning (læsevejledertimer), eller de tusinder af timer, som bibliotekslærerne har til at holde skolebiblioteket åbent.

3. dag, torsdag. Vi mødes lidt over ni på Tapeten, den store hal Balleruplærerne har som samlingssted. Vi synger en af de slagsange, som Arne fra vores skole hver dag producerer nye af.

Vores unge, respekterede og afholdte formand, Morten, holder dagens tale.

TEMA: Først tager de lærerne ...

500 lærere sidder musestille. Det er en kamptale, som også sætter ord på vores vrede, vores tanker.

Da mødet er færdigt kl. 12, skynder vi os ud til hver sit mødested. Egebjergskolen mødes på pædagogseminaret.

Vi planlægger næste dags aktion og laver plan for hele næste uge. Den kommende uge vil vi afslutte med at invitere vores elever – ca. 1000 i alt – og gerne forældrene ud til lidt snak, musik osv. på det grønne område ved skolen.

Snart haster vi af sted igen. Alle i Ballerup, også tjenestemændene og vores aktive pensionister, skal mødes i Toms krydset kl. 15.

I løbet af en halv time bliver der myldrende fyldt. Vi synger og drager så ud i en lang slange – i vores gule veste, med skilte og bannere, står vi i en lang, lang strækning ud ad Ballerup Byvej.

En af skolerne er mødt frem udklædt som bamse, kylling, julemanden osv.

De næste små to timer kan man ikke få smilene af vores ansigter, vi vinker og vinker til alle bilisterne. Og de vinker igen!! Det er vist mere – måske endda langt mere – end halvdelen, der vinker. De smiler også. Små og store biler og samtlige lastbiler dytter.

En mor kommer sammen med sine fire børn og deler chokolade ud til alle fra en kæmpe dåse. Børnene løber ned langs hele rækken med chokolade. Uhm, lige hvad vi trænger til.

Lidt over fem drager vi i små og store flokke hjemad. Vindblæste, trætte, smilende – opstemte. De tusinder af sympatitilkendegivelser, vi har fået, har alligevel været overraskende, sikke en opmuntring.

Det viser sig, at vores aktion har været omtalt i trafikradioen, i positive vendinger, ”et festligt skue”.

4. dag, fredag. Ligesom onsdag er dagen forbeholdt de enkelte skolers egne aktioner rundt om i Ballerup. Vi er ni skoler.

Egebjergskolen mødes om morgenen på pædagogseminariet, der laves skilte og aftales de sidste detaljer. Så ud ved Ringvejen, Ring 4, lige ved Bjarnes meget søgte pølsebod foran rådhuset.

Det går lige så fantastisk som dagen inden ved Toms. Nogle af os står med bannere og skilte, andre laver sjov undervisning, der bliver lavet idræt, matematiklege og meget andet. Det er en ren fest.

Tjenestemændene fra vores skole kommer med frisksmurte sandwichboller i spisefrikvarteret. De har jo alligevel ikke nogen børn at passe på. Ballerup har valgt helt at lukke sine skoler. Kommunen har i det hele taget på flere måder givet udtryk for en vis solidaritet med os.

Efter den første uge – hold da op,

hvor er vi kommet tæt på hinanden, alle kollegerne imellem. Jeg tror også, der kommer det ud af det, at folks billede af lærerne vil være mere alsidigt og positivt efter dette.

Gennem mange år har Bertil Haarder, så Fogh og nu KL tonset på med at nedgøre lærerne.

De troede, vi var blevet så ringeagtede blandt mange borgere, at de let kunne tage os som det første led i kæden af grupper, der skal trynes ("moderniseres"). Men vi viser os at være et kæmpestærkt led.

Ja tænk – lærerne brænder virkelig så meget for deres arbejde, at det er mindst lige så stærk en motivation for at slås som det, at vi også kæmper for vores arbejdsvilkår.

Der er i virkeligheden ingen erhvervsgrupper, der ønsker at levere ringe arbejde.

Hele denne konflikt er en KÆMPE skandale (2)

5. lockoutdag, mandag den 8. april.

INGEN tegn på opgiveness eller træthed blandt lærerne. Vi mødtes kvart over syv bag ved skolen, solen begyndte så småt at skinne gennem morgentågen.

Efterhånden var vi en 50 lærere. Enkelte havde sygemeldt sig, som vi har aftalt at gøre, til aktionsgruppen. Gule veste, skilte, bannere og march ned til krydset Ring 4 og Nordbuen – her ved vi, at også mange af forældrene kører forbi om morgenen.

Vi havde masker på af Antorini, Ziegler og Corydon og store høreværn – på nogle af skiltene var teksten: Vi lytter til lærerne!!

Igen en masse vinken og dytten i den tætte, tætte morgentrafik. Søde hilser fra cyklister og buspassagerer, der steg ud ved stoppestederne i krydset.

Flere af tjenestemandskollegerne deltog. En af dem havde taget en stor bønne chokolade med til os.

11. april: Lærere danner en 31 km lang menneskekæde fra Roskilde til København

Bagefter tog de fleste med videre til pædagogseminariet. I dag sender vi breve ud til alle vores elever med invitation til at mødes med os på fredag. Enkelte tog hjem for at lave det som hjemmearbejde. Bl.a. en af de unge lærere, som havde vagten i dag med at tage sig af sit eget skolebarn og 11 af hendes kammerater.

Det er også en side af al den solidaritet og gensidige hjælp, der udfoldes, forældrenes mange initiativer til at hjælpe hinanden.

TEMA: Først tager de lærerne ...

Vi har en god aktionsgruppe for Egebjerglærerne, tre kvinder, som velforberedt og mildt styrer os gennem planlægningsdiskussioner, skiltemaling og dagligt sender mails og sms med den organisatoriske plan for resten af ugen. De mødes så hver dag med de andre skolers aktionsgrupper og kredsstyrelsen.

Mediegruppen er der også gang i. De har allerede produceret et antal supergode film, som ligger på Youtube, Facebook osv..

Inden konflikten er omme, tror jeg, der på landsplan er blevet produceret 1000 nye sange og flere hundrede videoer. Man kan slet ikke nå at følge med på Facebook i alt det, der lægges ud.

I morgen skal vi mødes kl. syv og stå langs Roskildevejen sammen med lærere fra næsten hele Sjælland. Det bliver sjovt! Bagefter er der Ballerupstormøde. Tirsdag aften og onsdag del-

tager vi i aktiviteter inde i København.

Torsdag er den store fælles demonstration på Christiansborg.

Sikke en modvilje, regering og KL har fået skabt i store dele af befolkningen med sit fuldstændigt gennemskuelige og hykleriske skuespil.

Og lærerne er rasende ... over den ringeagtende nedgørende behandling vi får, over magthavernes

bedreviden/uvidenhed/uvidenskabelighed omkring folkeskolen, og over at vi skal bøde med vores løn og være udelukket fra arbejde, når det hele alligevel er aftalt på forhånd.

Og når det går ud over så mange mennesker. Også alle de på forskellige voksenuddannelser, som mister deres eksamen, det er en skandale.

HELE DENNE KONFLIKT ER EN KÆMPE SKANDALE.

Det er magtmisbrug og enevoldshovmod.

Sikke en dag, wauw! 31 km lærerkæde ! (3)

6. konfliktdag, tirsdag. Sikke en dag, wauw! 31 km lærerkæde! Vi stod ude ved Albertslund, og sikke en stemning. Fra Roskilde til København.

To musikvogne kørte forbi for at underholde os. Dytten og vinken og smil fra mange i morgentrafikken.

I højt humør mødtes vi derefter, alle Balleruplærerne, på Tapeten.

Vores formand, Morten, havde sammensat et indslag, hvor han læste et KL-citat op, udtrykte den største "forståelse", og vi lærere kan da godt selv se det osv., hvorefter han ironiserede med et show af fotos, plakater osv. fra de mange læreraktiviteter.

Sådan fortsatte han med en række citater. Blændende afslørende og blændende morsomt (og umuligt at forklare).

Vi får forskellige informationer. Hver skole fortæller kort, hvad de har lavet og planlagt af lokale aktioner. En

skole har f.eks. hængt en masse post-it op i busskurene med Tag en opgave med hjem på hver seddel.

Nu er det tid til at filme vores lærershake (harlemshake). Alle i gule veste, op på bordene og danse og hoppe. Vi får grinnet utrolig meget i disse dage.

Egebjergskolens lærere holder møde bagefter. Vi skal have det sidste på plads vedr. fredag, hvor vi har inviteret alle vores elever og gerne voksne ud til området ved skolen. Der bliver leg og konkurrencer, musik, sang og slik.

Nogle skal derefter ud med de sidste breve til eleverne, andre drager til Toms for at demonstrere ved Thornings besøg dér samme dag. I aften går mange med i København til fakkeltoget ved Søerne.

Så snart der er en pause, eller vi kører sammen i en bil fra et sted til det næste, så går diskussionen. Og der er ganske simpelt ikke nogen sprækker, hvor man kan kile ind og sige, her er der lidt forskelligt syn lærerne imellem. Vi er nærmest blevet en stor fællestænkende organisme. Det kan man også aflæse på Facebook, de samme tanker, der synges, filmes, skrives, siges overalt i landet.

Ét synspunkt, der går igen og igen i de fælles samtaler og også findes i en række indlæg på Facebook: Ingen medier taler om, hvor mentalt udmattet en lærer er, når hendes fem, måske seks lektioner er slut. Vi har meget ofte møder bagefter, men det er ikke nær, nær så krævende.

I øvrigt er der mange af os, som foretrækker at have vores teammøder om aftenen, hvor man ikke længere føler sig så blæst i hjernen.

Og en følelse, der er fælles, tror jeg, for ALLE: Vi er mere end nogensinde stolte af at være lærere, stolte over vores profession, stolte over vores sammenhold og over vores fagforening.

Vi er også overbeviste om, at især de unge i alle erhverv har fået en lektion i, at man ikke skal melde sig ind i Krifa eller en anden gul fagforening. De strejkebrydere bliver ristet lige nu – og i lang, lang tid fremover.

Onsdag er der et Ballerupoptog gennem Strøget frem til fælles aktion på Rådhuspladsen.

Og så venter stordemonstrationen på torsdag. Der bliver næppe tid til at fort-

Christiansborg Slotsplads 11. april 2013.
Foto kp

sætte loggen før fredag eftermiddag.

Vi ses på torsdag!!!

Det er en principiel kamp om arbejdstagernes rettigheder – og det er en kamp om vores børns skole (4)

Fredag morgen den 12. april.

FANTASTISK DEMONSTRATION i går på Christiansborg. Ja, I var der jo selv alle sammen!

Se billederne, de siger mere end mange ord.

Efter endnu en uges mangfoldige og talrige aktioner har alle nok opdaget, at lærerne er kreative, musikalske, farvelglade og superengagerede.

Man kan næppe længere mene, at det *altid* må være kedeligt at gå i skole!

Falske tal fyger fortsat gennem luften. Mediernes debat handler næsten mere om, hvem der klarer sig bedst i de samme medier, end det handler om substansen.

Derfor ser vi flere reklamefolk, chefredaktører m.v. blive udspurgt, end vi ser lærere, skoleinspektører og forældre (bortset fra vedr. lockout-pasning) blive udspurgt.

Når TV2 endelig får fat på en inspektør, lykkes det dem at få fat i en af de værste af slagsen, en rigtig pinlig fætter, som viste eksempler på skemaer efter en *gammel* overenskomst. Som netop blev afløst for to år siden, nemlig af den 08-overenskomst, som arbejdsgiverne indtil for et halvt år siden var så glade for.

I øvrigt fremførtes det som beklage-

ligt, at læreren, der havde tildelt mange timer til it-tilsyn, så ikke kunne undervise så mange timer. Hvad mon så inspektøren havde forestillet sig med it-tilsynet, som er en af livsnerverne i skolen i dag?

Hvad er substansen:

Det har jo med kæmpe tydelighed vist sig, at det er en principiel kamp om alle arbejdstageres – i hvert fald de offentligt ansattes – rettigheder og arbejdsvilkår.

Og det er en kamp om vores børns skole.

Og så er det lærernes kamp for vores arbejdsvilkår. Her kan der være en del af de mange, som støtter os – vi oplever en kæmpe opbakning, også fra mange forældre – som måske synes, det er lidt svært at solidariser sig netop med lærerne.

Her lidt mere om, hvad kampen handler om for lærerne:

Allerede i dag er lærerne meget pressede. Som alle faggrupper er på arbejdsmarkedet i dag. Lærerarbejdet nu er LANGTFRA, hvad det var bare for 20 år siden.

Man skal nok være lærer – eller gift med en (min mand, tømreren, er kæmpesolidarisk, ligesom jeg hører fra mange andres læreres ægtefæller) – for at have indsigt i, hvor meget forberedelse, hvor meget læsning, hvor meget papirarbejde, hvor mange møder der kræves.

Og hvor meget psykisk energi og overskud der er involveret, når man underviser, praktiserer god klasserumsledelse, inddragelse af alle, anerkendende pædagogik osv.

Lærerne er intet mindre end skrækslagne ved tanken om, at staten vil øge vores lektioner med måske fire-fem lektioner. Som resultat af det dekret, de vil udstede måske i næste uge.

Fra politikeres og økonomers side kan det kun være ren kassetænkning.

For når de siger, vi skal have flere undervisningstimer, samme papirarbejde, forældrekontakt, møder, så skriger det til himlen, når KL og Antorini påstår, at det vil skabe mere varieret og kvalificeret undervisning.

Netop varieret undervisning og mere individuelle hensyn til hver en-

kelt elev, for at maksimere hver enestes udbytte af undervisningen, er et påstået nøgleargument for arbejdsgivernes ide om den såkaldte helhedsskole.

For en tænkende borger, som folk er flest, må det være indlysende, at skal læreren have tænkt hele undervisningsforløbet igennem, planlagt, så alle får udfordringer på deres niveau og opnår maksimal læring, kræver det tid. Simplelthen.

Jeg oplever det tit i min daglige færds på skolen, at jeg tænker: Hvor er hun engageret, hvor er det god undervisning, hvor har han et godt greb om klassen, hvor foregår der meget spændende, og hvor er eleverne dog aktive.

Alligevel har det under konflikten faktisk overrasket mig at opleve,

HVOR meget lærere går op i deres job, hvor meget deres undervisning og deres elever betyder for dem. For det store, store flertal af lærerne.

Kort sagt, lærerne er SÅ meget bedre og flittigere end deres rygte!

Det andet store konflikt punkt er, at KL's ide om et fuldstændig regelløst arbejde, vil være ødelæggende for den fælles arbejdsmoral og fælles indsats på en skole.

Teamsamarbejde og faglig sparring vil blive smadret. Hvordan kan jeg gå fuldt ind i den fælles tilrettelæggelse af spændende undervisningsforløb, lejrskole, temaug, når jeg får fem timers forberedelse, og de andre får ti?

Skal det nu være sådan, at lærerne skal prøve at mele hver sin egen kage hos inspektøren?

Lærerne har, mig bekendt som den eneste faggruppe, lige siden den famøse overenskomst i 1993 nægtet at tage imod resultatløns. Vi har holdt på solidariteten, på det vigtige i at bevare fællesskabet – for arbejdsmiljøets skyld og for at kunne arbejde for skolen i flok.

I mange kredse er man blevet påduttet et lille beløb til resultatløns. I vores kreds i Ballerup bliver den lille del, der er dikteret, delt lige mellem alle.

Kampen handler også om at stække vores faglige klubber, vores fagforening. Det er Thatcher om igen. Og det kommer til at brede sig til de andre fagforeninger.

Lærerne er ikke arbejdere, men denne konflikt viser, at alle arbejdende har brug for et værn mod arbejdsgiverne. Og der er KUN brug for, at fagforeningerne bliver helt anderledes handlingsorienterede til fordel for medlemmerne.

At lærernes fagforening viser handlekraft, skyldes medlemmernes aktivitet og handlekraft. Det kommer nedefra.

Jeg ser meget, meget pessimistisk på vores arbejdsvilkår og på udviklingen af folkeskolen.

Men meget optimistisk på, at der er udviklet et mere positivt syn på lærerne.

Mod alle odds – beskidte annoncekampaner bl.a.

Man kan dog være i tvivl, og jeg oplever mange af mine kolleger, som midt i kampgejsten og aktiviteterne er meget påvirkede af den hån, vi er udsat for.

KL's nedgørende og fordømmende tone over for lærerne påvirker rigtig dybt. Det skaber ikke kun vrede. Og mange oplever, at de ikke kan komme til orde i private sammenhænge, når et par af gæsterne/vennerne udtaler sig med stor sikkerhed om lærernes arbejde og forkælelse.

Takket være Bertil Haarder, Fogh, KL og regeringen. TAK!!

Lærerne forstår ikke, hvordan I kan tro, at vi nu kaster os engagerede ind i arbejdet med at "skabe" den bedre skole. Og opfattelsen breder sig, at I er fuldstændig ligeglade med skolen. I kan sende jeres børn på en dyr privatskole, så hvadfuck.

Nu skal vi af sted til skolen, vi har inviteret vores 1000 elever med forældre over. Bagefter har tjenestemændene forberedt frokost.

Ja, vi er klar til en uge mere.

Men hvor er det træls at være gidsler for statens beskidte plan.

Magtens folk har et stort ønske: De vil have en mørklægning af deres arbejde, så manipulationer, forkerte tal og afslørende forbindelser forbliver lukket land for befolkningen. Med justitsminister Morten Bødskovs ord drømmer de om 'et fortroligt rum'. Til det formål har de sammen med Venstre og Konservative fremsat forslag om ny offentlighedslov. Forslaget er stort set identisk med det, den tidligere regering måtte opgive at få igennem i 2010

Danmark går i krig 'for demokratiets skyld' og dikterer offentlige overenskomster 'for velfærdens skyld'. Politikerne giver altid en sympatisk og fornuftig forklaring på selv det værste svineri. Tal og undersøgelser, der kommer 'lige til tiden', bruges til at understøtte argumenterne. Men tal og undersøgelser kan manipuleres og skræddersyes af magthaverne. Det viser en lang række afsløringer. Fælles for sagerne er, at sandheden om bestilte tal, tilbageholdte tal og misbrugte fakta er, at de er gravet frem med baggrund i de rettigheder, der ligger i loven om offentlighed i forvaltningen.

Dagpengeskandalen kan skjules bedre

Justitsminister Morten Bødskov erkendte på et samråd den 11. april, at sagen om regeringens tilbageholdte arbejdsløshedstal ikke ville være blevet afsløret, hvis den ny offentlighedslov havde været

gældende. Ingen ville have kunnet få at se sort på hvidt, at Mette Frederiksen havde modtaget beregninger, der viste, at 22.679 ville falde ud af dagpengesystemet, mens hun på samme tid argumenterede ud fra, at 7-12.000 ville gøre det. Regeringen lagde en plan for akutjobs, der ikke kom i nærheden af det reelle behov, og finansloven blev angiveligt vedtaget på denne baggrund.

Ifølge den nuværende lov har befolkningen ret til at se dokumenter, der er udvekslet mellem en minister og andre myndigheder. Den ny lov fjerner denne ret.

TEMA: Først tager de lærerne ...

Stop den ny offentlighedslov

Regeringen ønsker ro til at manipulere i fred

Regeringen bruger embedsmændene til at fremskaffe oplysninger som grundlag for deres lovgivning. De skal helst matche politikernes behov, og når virkeligheden og realiteterne ikke kan bruges, sker det ofte, at ministre opfordrer deres embedsmænd til at finde nogle bedre tal, eller de sletter indvendinger i de indberetninger, de modtager. Talrige eksempler viser det. Går det, som nuværende og kommende ministre ønsker det, vil vi i fremtiden kun have mulighed for at se den censurerede udgave.

Fjern kritikken

Et eksempel finder vi hos Margrethe Vestager, der i efteråret krævede, at embedsmænd i statsforvaltningen skulle fjerne den kritik, de havde fremlagt op til vedtagelsen af en lov, der nedlagde jordbrugskommissionerne.

Fødevareministeren brugte forældede tal over for befolkningen i sin argumentation. Embedsmændene havde oplyst ministeren om, at tallene var forkerte, men Vestager krævede kritikken fjernet.

Da den tidligere regering ønskede at flytte arbejdsformidlingen fra staten til kommunerne, bad beskæftigelsesminister Claus Hjorth Frederiksen i en mail Arbejdsmarkedsstyrelsen om at finde 'nogle gode tal', der skulle vise, at kommunerne kunne noget, staten ikke kunne.

Han fik sine tal, der godt nok byggede på en sammenligning af to vidt forskellige ting, nemlig tal for at få nyledige bistandsmodtagere i arbejde gennem kommunerne sammenlignet med langtidsledige under statens Arbejdsformidling.

Men det kom først frem, da en journalist fik aktindsigt i ministerens mail og embedsmændenes svar, der gjorde opmærksom på, at de to ting ikke kunne sammenlignes.

Lov for ministerbeskyttelse

Journalisten Jesper Tynell, modtager af Cavlingprisen, mener, at den ny lov er

en lov for 'ministerbeskyttelse'.

Loven påstår, at den vil 'beskytte de offentligt ansattes arbejdsvilkår'. Her tænker man på embedsmændene. Jesper Tynell skelner klart imellem de embedsmænd, der er tæt på ministrene, og dem længere nede i systemet, som ofte presses til at gå imod deres faglige viden og samvittighed.

For de sidstnævnte er offentlighedsloven i dag en beskyttelse. De kan gøre en journalist opmærksom på en sag og på den måde få sandheden frem uden selv at skulle stå frem. Retten til aktind-

Lukkede døre

sigt er en whistleblower-beskyttelse. Ikke engang medlemmer af Folketinget har aktindsigt efter den nye lov. Dokumenter fra embedsmændene kan i fremtiden blive sendt til støtterne af et lovforslag, mens kritikere kan holdes udenfor. Det bliver langt sværere både at afsløre løgne eller at gennemhulle et lovforslag.

Lovgivningen er også mørkelagt

Regeringen forsøger at luske den nye lov igennem Folketinget i stilhed – helt i lovens ånd.

De lægger også et røgslør over det faktum, at de nu fremlægger et lovforslag, der er identisk med det, den tidligere regering fremsatte i 2010. Et forslag, de dengang selv gik imod. De ser nødtigt, der trampes rundt i den 'røde' regerings kulsorte karakter.

Efter forhandlingerne lykønskede Venstres ordfører Jan E. Jørgensen i forslaget til en fælles pressemeddelelse Morten Bødskov med, at han havde haft større held med at overbevise SF, end de selv havde haft i sin tid.

Morten Bødskov brød sig ikke om formuleringen, og 12 timer senere skrev Jan E. Jørgensen: "Efter aftale

med Morten Bødskov fremsendes hermed en udtalelse, hvor jeg ikke roser justitsministerens forhandlingsevner."

Oplysningerne bygger på en aktindsigt, som Information fik i sagen.

Regeringen har indtil videre afvist at lave en offentlig høring om lovforslaget, men på baggrund af øget opmærksomhed – bl.a. de mange underskrifter, der indtil nu er samlet imod lovforslaget – er der nu fastsat en høring den 17. april.

Både DR og TV2 har fulgt regeringens mørklægningslinje, og behandlingen af lovforslaget har været næsten ikke-eksisterende.

Politikernes parallelle virkelighed og kampen for sandheden

Når en minister toner frem på tv-skærmen, fremmanes en verden, hvor sort gøres til hvidt og hvidt til sort. Skolegangen vil f.eks. blive helt fantastisk, når lærerne forbereder deres undervisning dårligere. De arbejdsløse vil finde arbejde, når de mister deres understøttelse. Og arbejdsgiverne vil skabe nye arbejdspladser, når deres profiler vokser.

En stor del af kampen for at samle og organisere en modstand mod de vanvittige forringelser, der tager fra flertallet og giver til de rige, er kampen om sandheden og afsløringen af, hvilken samfundsklasse et lovforslag gavner.

Politikerne får kun opslutning, så længe vi accepterer 'nødvendigheden' af deres politik.

De taler til vores samfundssind, solidaritet og gode hensigter. Deres tal og undersøgelser er deres beviser. Med den nye lov vil det blive endnu sværere at modgå de politiske løgne og manipulationer.

Afsløring af løgnet er et vigtigt led i klassekampen. Røgsløret og *det fortrolige rum* er det samme for magthaverne.

TEMA: Først tager de lærerne ...

Kæmpeprotest foran Christiansborg mod lockouten

Den 15. marts var Christiansborg Slotsplads rammen om en af de største faglige protestmanifestationer nogensinde, da mere end 100.000 lærere og støtter protesterede mod KL's og regeringens lockout.

Den var i nærheden af kæmpedemonstrationerne ved storstrejkerne i 1956 og påskestrejkerne i 1985.

Da slotspladsen var fyldt, fyldte demonstrationerne gaderne omkring. Da gaderne omkring var fyldt, strømmede demonstrationstog stadig ind.

Politiet sagde 35.000, mediernes 40.000. Der var mere end dobbelt så mange.

Nedenfor optrykkes Arbejderpartiet Kommunisternes udtalelse om lockouten ved dens start.

Hæv lockouten! Diktaterne af bordet! Indled reelle forhandlinger!

Danmarkshistoriens største lockout er en realitet med 875.000 direkte berørte, fordi Kommunernes Landsforening har benyttet sig af det umiddelbart kraftigste kampvåben i arbejdsgivernes bog.

Fra starten er KL kommet med ultimative krav til lærerne og har stillet dem over for et diktat, som reelt indebærer en opgivelse af deres forhandlingsret med en ændring arbejdstidsreglerne, der i sidste ende ikke bare vil betyde forringede arbejdsvilkår, men dårligere forberedelse og ringere undervisning. En dårligere folkeskole, simpelt hen.

KL's diktat har fra starten haft opbakning og været direkte aftalt med SRSF-regeringen, som i forbindelse med lanceringen af deres forslag til en folkeskole-reform med den såkaldte heldagsskole indbygget gjorde det klart, at den skulle finansieres af lærerne med udvidet undervisningstid – og dermed på sigt med en reduktion af lærere og pædagoger til at tage sig af vores børn.

Regeringen spin om at give folkeskolen og undervisningen et løft harmonerer dårligt med, at skolereformens gennem-

førelse fra første færd er kædet sammen med et angreb på underviserne. Hvad regeringen siger, at den ønsker, og det, den gør, er to forskellige ting.

At banke lærerne "for børnenes skyld", det er absurd teater.

Nedskæringsdiktat

Det er et helt rimeligt krav fra lærerne, at arbejdstid til forberedelse aftales med fagforeningen. Hvis der ikke er håndfaste og aftalte regler, og det hele afgøres af skolelederen på den enkelte skole, vil økonomiske og ikke pædagogiske hensyn komme i højsædet, samtidig med at nærdemokratiet svækkes.

Forberedelsestiden vil blive udhulet af sparekrav. Og kan der presses mere arbejde ud af lærerne, skal der også bruges færre lærere og pædagoger, hvilket selvfølgelig vil svække kvaliteten.

Det er som med det maksimale antal elever i en klasse: Når der ikke er en overskudsrest eller en lovgivning, så kommer forringelserne rullende.

Nej til spareskole – Nej til den tvungne heldagsskole!

Regeringens planer om en heldagsskole sælges som et kæmpe fremskridt, som skal give en bedre undervisning, bedre forhold i skolen og verdens dygtigste skolebørn.

Men reformen er helt uden lærernes medvirken og ikke baseret på solid faglig grund, og den bryder ikke med den samlede udvikling af folkeskolen og undervisningen som et nedskæringsfelt. Den fortsætter i stedet den samme nyliberale nedskæringsvej, som dikteres generelt af EU.

Uanset hvor meget folkeskolereformen sælges som en 'ny nordisk skole', er orienteringen i retning af Bruxelles.

Derfor må kampen mod skolereformen bredes ud. Der må siges nej til den tvungne heldagsskole!

Reformen bliver ikke et skridt frem, men to skridt tilbage.

Den tvungne heldagsskole betyder et ringere børneliv, mere fokuseret på terperi og mindre på alsidig udvikling. Bag spindet og de flotte ord tegner sig skoler, hvis mål ikke er at give uddannelse for livet, men for erhvervslivet.

Skolen skal drives som en virksomhed med skolelederen som driftsleder, og børn reduceres til produkter på bekostning af pædagogik og faglighed.

Reformen betyder tiltag, som fremmer yderligere opdeling i A- og B-hold, hvor de, der har råd, mere og mere vil benytte privatskoler, mens andre – de fleste – må tage til takke med kommunale discount-skoler.

I dag skolelærerne – Hvem bliver de næste?

SRSF-regeringen fører som politisk statsledelse klokkeklar arbejdsgiverpolitik. Lockouten mod lærerne og den planlagte folkeskolereform støttes af stærke

kræfter på arbejdsgiverholdet fra KL og DA til 'blå blok'. Skandaløst har LO-toppen udtrykt sin støtte til regeringens pistolreformer.

Statsmagten bruges til at lægge pres på lønmodtagersiden til støtte for arbejdsgiverne med både direkte indblanding og handling bag kulisserne. 'Den danske model' er reelt skrottet for en EU-diktatpolitik.

Lockouten er et udtryk for dette. Fra starten er der spekuleret i at afslutte konflikten med et politisk indgreb, der gør KL's og regeringens diktat til lærerne til lov.

Derfor spørges med rette: Først lærerne – hvem bliver de næste?

De nyliberale nedskæringsreformer, der er gennemført og videreføres af både VKO- og SRSF-regeringen, rammer arbejderklassen og alle arbejdende – fra den asociale dagpengereform til pensionsreformer og reformer i overførselsindkomsterne.

Lige nu rammes den offentlige sektor hårdest. Det er forspillet til en stor svækkelse af realløn, arbejdstid og arbejdsforhold for de ansatte i den private sektor. Den er allerede i gang.

Tingene hænger sammen: Lockouten mod lærerne er et middel i den generelle nedskæringsreformpolitik og må derfor ikke kun ses og imødegås som en rent faglig, men også som en politisk kamp.

Nej til konfliktramt pasning – ja til forældresolidaritet

Lockouten rammer selvfølgelig ikke bare lærerne. KL og regeringen tager skolebørnene, forældrene og en meget stor del af den danske befolkning som gidsler i sit røvertogt mod lærerne. Det er røveri ved højlys dag og bør betragtes og behandles som sådan.

Hele fagbevægelsen må tage stilling og handle i solidaritet med lærerne. I det mindste bør alle de øvrige direkte berørte faggrupper varsle sympatikonflikt og undlade at påtage sig konfliktramt arbejde.

Forældrene, der står med børn, der ikke undervises, må lægge pres på kræfterne bag den reaktionære lockout og rette hæmnen mod regering og folketingsflertal, mod KL og DA, til at ophæve lockouten og for reelle forhandlinger med lærerne.

Konfliktramt børnepasning er ikke acceptabel. Hvor det er muligt, bør der organiseres kollektive forældregrupper i lokale netværk til pasningsløsninger, der bakker op lærerne og får dagligdagen til at fungere.

Solidaritet med lærerne – Sæt KL og regeringen på plads!

Nej til folkeskolereform med tvungen heldagsskole!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne
2. april 2013

Unge arbejde er blevet deltid

I EU står hver fjerde ung under 25 helt uden arbejde. Der tales allerede om en 'tabt generation' – og EU-lederne holder topmøde i skyggen af en frygt for oprør og social revolution, som Luxembourgs statsminister Juncker siger. Generation 2000+ er en truet generation. Også i Danmark.

Chancen for at finde et fuldtidsjob hvis man er under 25 år, er lige så lille i Danmark som i Sydeuropa, Bulgarien og Tyrkiet. Danmark er blevet et deltidsarbejdsmarked, når det gælder unge. 2/3 af dem arbejder på deltid. Denne udvikling har været stigende de sidste ti år.

Det er rigtig svært at komme ind på arbejdsmarkedet som ung, selv når det gælder skodjob, hvor hverken løn eller arbejdsforhold er i orden.

Og det gælder også i Danmark. Kun 19 procent af danske unge mellem 15 og 24 år har et arbejde på fuld tid. For arbejdsgiverne betyder de mange unge deltidsansatte stor fleksibilitet til langt lavere udgifter – de unge kan trækkes ind og ud af arbejdspladsen, som det passer arbejdsgiverne.

Den øgede deltid betyder færre fuldstillinger. Danmark er lige efter Holland det land, der har det største deltidarbejdsmarked bestående af unge under 25 år.

Lev på deltid: Working Poor

Mange unge kan ikke længere forsørge sig selv, selv hvis de arbejder. Trods deltidssindtægt skal der betales fuld pris for husleje, transport, tøj og forbrug.

Så hvis ikke livet skal sættes på deltid, eller man har forældre at ty til, så er udviklingen for en generation af "arbejdende fattige" i retning af to deltidssjob.

Skolebørn og studerende

Det er ikke længere skoleeleverne, der arbejder efter skoletid, der er de unge i deltidssjob. 12.000 fritidsjob for unge på 13-15 år er forsvundet siden 2009, viser tal fra Danmarks Statistik. Arbejdsløsheden har tvunget voksne og studerende ind i deltidssjob som avisbud og flaskedreng.

En stor gruppe af de unge deltidsarbejdere er studerende, der ikke kan leve af SU. Og som efter regeringens SU-reform ikke vil få lettere ved det og derfor tvinges til at arbejde ved siden af i stedet for at være fuldtidsstuderende.

Ifølge Danske Studerendes Fællesråd betyder de mange projekt- og deltidssansættelser samtidig, at det er stadig sværere for nyuddannede at finde fuldtidsjob.

Hver fjerde helt uden job

Hver fjerde ung i EU er i dag helt uden job. Knap seks millioner er officielt arbejdsløse. I Grækenland er det helt oppe på 60 %.

Resultaterne af de sidste fem års nyliberale krisepolitik i EU taler deres tydelige sprog.

Danmark er det land i Nordeuropa, der har tabt flest arbejdspladser, og det land, hvor arbejdsgiverne slipper nemmest ved at fyre folk. Mere end 160.000 job er tabt.

Det er samme takt som i Grækenland, Portugal og Spanien.

Multinational deltid blandt unge

Er du butiksansat, kan du sikkert nikke genkendende til disse kendetegn ved arbejdet: lav løn, lav indflydelse, lav timetal, lav organisationsgrad, lav uddannelse, lav anciennitet, lav anerkendelse. Lavsi arbejdstider.

Afskaffelsen af lukkeloven gav ikke, som regeringen lovede, flere job, men derimod arbejdstider spredt mellem 9-22 alle unges dage. Og et øget tempo i omlægningen til deltidstillinger.

Et meget stort antal unge ansatte udgør i dag handelsbranchen. Danmark er det land i Europa, som har den absolut største andel af unge ansat. Næsten halvdelen er mellem 15 og 24 år. Alene i supermarkeds kæden COOP er 72 procent af medarbejderne under 25 år.

Stigningen i deltid inden for handel er højere end for alle andre brancher. Næsten hver tredje ansat er på deltid. I hele EU er det nu 22,2 % af de ansatte, som er deltidsansat. I Danmark er 28 % af de ansatte deltidsansatte.

Multinational deltid

Det er de multinationale kæder, der sidder på området, og de dikterer løn og arbejdsforhold for verdens 300 millioner ansatte inden for denne sektor. Kæder som H&M, NETTO, ALDI, IKEA osv.

Det er ikke kun udvalget og indholdet i butikernes varer, der ensrettes, hvorend i verden man er, men det er i høj grad også de ansattes løn og arbejdsforhold.

Overalt er udvidelsen af åbningstiderne blevet dækket af en stadig mere fleksibel arbejdsstyrke med stigende deltidssarbejde.

Arbejdende fattige

Virksomhederne øget indtjening sker ved, at man overalt skruer på de knapper, der hedder øgede deltidssansættelser og ansættelse af unge ufaglærte. Ikke mindst i Danmark, der sammen med Holland har EU's største ungdomsdeltidssarbejdsmarked. I Tyskland stiger andelen af 'arbejdende fattige' især gennem de store nedskæringer i lønnen.

Herhjemme skabes en stor gruppe 'Working Poor' med udbredelsen af deltidssarbejde.

Unge tvinges på deltid

Under halvdelen af FOA's unge medlemmer har fuldtidsjob. Samtidig ønsker 78 procent af de unge at få en fast fuldtidsstilling. Det viser en undersøgelse fra FOA i 2012.

En af dem er den 18-årige Pernille, fastansat social- og sundhedshjælper i hjemmeplejen i Slagelse:

Måtte ned på otte timer

"Da jeg var færdig med min uddannelse i juni, startede jeg på 30 timer, men fra januar måtte jeg gå ned på bare otte timer. Jeg vil gerne flytte hjemmefra, men med kun 4.000 kroner på kontoen hver måned må det vente," siger hun til FOA's fagblad.

Pernille ser nu frem til sommeren, hvor hun igen har udsigt til to måneder på 30 timer. Fra august er hun tilbage i uvished og kan ikke engang regne med at beholde de otte timer.

"Fremtiden ser mørk ud. Jeg har søgt mange ledige stillinger," siger hun.

Kun fire procent af de opslåede job for sosu-hjælpere var fuldtidsstillinger. Det samme gjaldt for 18 procent af stillingerne som pædagogmedhjælper og 19 procent for social- og sundhedsassistenter. Det viser tal i FOA-Jobsannoncestatistik i fjerde kvartal 2011.

Arbejdsløsheden presser på

Historier som Sascha på 21 år, der forsvares har søgt utallige stillinger, siden hun blev færdig som pædagogisk assistent i december 2011, er ligesom Pernilles historie hverdag for mange unge kvinder.

Sascha er ikke engang blevet indkaldt til en eneste jobsamtale i forbindelse med de mange ansøgninger. Det råd, hun får, er 'videreuddannelse'. Men assistentuddannelse giver ikke merit, og Sascha har heller ikke råd til at tage endnu en uddannelse.

Pædagogiske assistenter topper listen over arbejdsløshed blandt nyuddannede, viser nye tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Hver tredje

pædagogisk assistent er arbejdsløs i mindst 26 uger, mens gennemsnittet for alle nyuddannede er hver syvende.

30.000 stillinger forsvundet

De sidste to år er der forsvundet 30.000 ordinære fuldtidsstillinger inden for kommuner og regioner.

De deltidsansatte inden for det kommunale område har siden trepartsaftalen i 2007 haft ret til at blive tilbudt flere timer. Hvis man har en kollega, der stopper i en fuldtidsstilling, så har man ret til at få tilbudt de timer, hvis man selv sidder i en deltidstilling og ønsker at gå op i tid.

Men det har ikke rykket nævneværdigt. Næsten hver gang giver ledelsen afslag med den begrundelse, at der skal spares.

Beregninger fra FOA viser, at hvis de medlemmer, der ønskede at arbejde flere timer, fik lov til det, ville der alene blandt FOA's medlemmer kunne skabes, hvad der svarer til 2.000 flere stillinger.

Tre job for en løn

Generation 2000+

To ud af fem kvinder arbejder på deltid. 2/3 af alle unge under 25 arbejder på deltid. En udvikling, der stiger hurtigt inden for begge grupper

Inden for rengøring er deltidarbejde et udbredt fænomen. Fagbladet 3F har beskrevet hverdagen for en rengøringsassistent i Nordjylland.

Hun har to rengøringsjob. Et på den lokale skole og et i børnetandplejen. Tilsammen giver de mindre end 10.000 kr. udbetalt om måneden. Så ved siden af de to job er hun afløser på et slagteri, hvor hun gør rent.

Over halvdelen af de kvindelige 3F'ere i det offentlige er ansat under 27 timer.

Sparer på lønnen

- Både i den offentlige og private sektor sparer man på lønudgifterne ved

at ansætte folk i deltid frem for fuldtid. Nogle sygehuse laver for eksempel rengøringsstillinger, hvor den ansatte skal møde første gang fra klokken fire til klokken otte om morgenen, og så arbejde igen to timer om eftermiddagen.

Sådan sagde professor Henning Jørgensen til Ugebrevet A4 i november sidste år. Han er tidligere direktør for Den europæiske fagbevægelses forskningsinstitut (ETUI).

Benhård arbejdsgiverpolitik

T ud af fem kvinder arbejder på deltid. 2/3 af alle unge under 25 arbejder på deltid. En udvikling, der stiger hurtigt inden for begge grupper.

Det voksende deltidarbejdsmarked

er benhård kynisk arbejdsgiverpolitik. Og det er en del af EU's fejlslagne reform- og krisepolitik.

Deltidsansættelser i forskellige former er langt billigere for arbejdsgiverne. Ofte bliver der lavet det samme, når en fuldtidsansat erstattes med en deltidansat, fordi tempoet skrues op.

Når arbejdsgivernes omkostninger til løn går ned, så gavner det erhvervslivets konkurrenceevne fortæller både arbejdsgivere og politikere os. Men det er ikke deres konkurrenceevne, der går op, for alle deres konkurrenter indfører nedskæringer for arbejderne. Det er deres indtjening og profit, der går op – på bekostning af arbejdende fattige og arbejdsløse.

Kravet om en seks timers arbejdsdag til otte timers løn er ret indlysende nødvendigt for at bremse udviklingen af en stadig større gruppe 'arbejdende fattige'.

Frank Aaens limpind

'Millionærskat' og frit lejde til SRSF og blå blok

Af Kommunistisk Politik

SRSF-regeringens opinionsmålinger fortsætter i en stejl kurve nedad. Det sker i takt med den ene nyliberale reform efter den anden og den rå lockout-politik mod offentligt ansatte, som ikke bøjer sig for regeringens diktater

Regeringen behøver ikke at frygte for sit liv eller for et valg, der vil udløse en massakre på de kriseplagede partier S og SF.

Støttepartiet Enhedslisten har nemlig sendt regeringen et beroligende signal:

Bare fortsæt! Vi fortsætter som støtteparti og holder stadig det parlamentariske sikkerhedsnet under jer!

Lærerlockout og regeringsforhandlinger med hele 'blå blok' om Vækstplan.dk – den ultimative sammenfatning af det EU-dikterede angreb på den offentlige sektor – får ikke Enhedslisten til at ryste på hånden eller vakle i troen.

Frank Aaen og folketingsgruppen lover regeringen frit lejde frem til finansloven for 2014.

'S-SF skal tilbage på fair kurs'

Budskabet er det samme som sidste år: Denne gang vil liste Ø dog ikke tage sig betalt 'krone for krone', som Johanne Schmidt-Nielsen sagde, før hun stemte for nedskæringsbudgettet.

Nu har Frank Aaen hevet et halvt forglemt forslag om en millionærskat frem fra det helt glemte S-SF-oplæg 'Fair Forandring'. Aaen vil have en skat på 5 pct. på de allerhøjeste indtægter.

Næsten million for million i kompensation til dækning af nedskæringerne i alle dele af den offentlige sektor.

'S-SF skal tilbage på fair kurs', som det hedder i pressemeddelelsen.

Enhedslisten går tilbage til en fuser!

Liste Ø's folketingsgruppe fortsætter i et spor, der fra starten endte blindt: som støtteparti for en reaktionær nylibe-

Vil Enhedslisten reelt sige fra overfor SRSFs reaktionære reformer? Foto fra den store protest mod SU-reformen den 28. februar.

ral nedskæringsregering, der er i færd med at gennemføre mere omfattende angreb, end VKO-regeringerne turde. Fogh og Løkke var bange for de folkelige reaktioner og den parlamentariske modstand.

SRSF har ingen parlamentarisk modstand mod sin blå og nyliberale re-

Støtteparti eller modstandsparti?

formkurs og regner med, at demonstrationerne uden for parlamentet – også i forbindelse med lærerlockouten – hurtigt vil løje af. Men Enhedslistens støtte er selvfølgelig afgørende. Ellers vil der blive udløst et folketingsvalg, og statsministeren vil efterfølgende ikke længere hedde Thorning.

Selvfølgelig vil Enhedslisten stemme imod alle de nyliberale reformer. Selvfølgelig vil den være imod et regeringsindgreb, der skal afslutte lockouten på lærernes bekostning og gennemføre den sorte heldagsskole på lærernes bekostning. Og selvfølgelig vil Enhedslisten profitere stemmemæssigt på S' og SF's bekostning.

Enhedslisten vasker hænder, stemmer imod og høster fremgang i meningsmålinger og ved valg. Men parti-

ets reelle rolle er at være garant for det største nyliberale angreb på den offentlige sektor og arbejdernes rettigheder, som er set siden den tyske besættelse for 73 år siden.

Skift kurs!

Det er omkostningsfrit for Enhedslisten at spille en sådan profitabel dobbeltrolle både for og imod, så længe partiets medlemmer, vælgere og støtter ikke forstår, at hvad det tilbyder af politik, er en parlamentarisk limpind.

Med en sådan vind i ryggen lægger Enhedslistens folketingsgruppe nu op til et parlamentarisk gennembrud på unionsplan ved EU-parlamentsvalget i 2014. Også selvom det skal ske på bekostning af Folkebevægelsen mod EU, der gennem 40 år har været garanten for en konsekvent EU-modstand – hvilket Enhedslisten ikke har kunnet prale af i sine 20 år.

Men liste Ø's rolle som støtteparti for socialdemokrater og socialdemokratiske regeringer har allerede kostet arbejderne og det store flertal dyrt, og det vil blive dyrere endnu.

Tomme appeller til S og SF om at skifte kurs duer ikke. Det er Enhedslisten, som må skifte kurs og bringe sin politik i overensstemmelse med realiteterne.

Alternativ til støttepartiet

Forskellige kræfter har kraftigt opfordret liste Ø til at droppe rollen som støtteparti og i stedet arbejde med at bygge et revolutionært og folkeligt alternativ.

Den græske søsterorganisation Syriza, som både er et parti og en front af politiske partier, organisationer og folkelige bevægelser, giver udtryk for en sådan holdning. I et interview med Modkraft siger repræsentanten for Syrizas afdeling i Danmark:

- Hvorfor trækker den danske venstrefløj ikke støtten til regeringen? spørger Dimitris Tsekeris (...) Den danske regering fører jo nyliberal politik. (...)

Hvorfor opbygger venstrefløjen ikke sit eget alternativ til neoliberalismen? (Modkraft 22.3.2013)

Arbejderpartiet Kommunisterne arbejder for dannelsen af et sådant revolutionært og folkeligt alternativ og har igen og igen opfordret Enhedslisten til at droppe støttepartirollen og i stedet kaste sin vægt ind i skabelsen af dette alternativ til både 'rød' og blå blok.

Her hedder det bl.a.

"APK opfordrer alle venstrekræfter, uorganiserede som organiserede – heriblandt Enhedslisten og de kræfter i S og SF, som modsætter sig den nyliberale politik – til at samles om opbygningen af et sådant reelt folkeligt og arbejderforankret alternativ."

Enhedslisten har ikke besvaret hverken spørgsmål eller opfordring. Det kunne partiet passende gøre nu under lærerlockouten og med udsigt til en hel nyliberal reformbølge inden sommeren.

Selvom lærerne har overvældende sympati i befolkningen, kan de tabe kampen om arbejdstidsreglerne og folkeskole-reformen. Ikke bare fordi fagbevægelsen og andre fagforeninger ikke går aktivt ind med sympatistrejker, men ikke mindst fordi Enhedslisten holder hånden under Thorning og Corydon.

Enhedslisten kan ved at trække støtten til regeringen skabe en ny politisk situation: støtte lærerne og stoppe eller bremse det rød-blå reformfelttog.

Det kan betyde et folketingsvalg. Men ingen regering vil efter et valg være i stand til at fortsætte nedskæringsreformerne i samme tempo som Thorning og Co. med Enhedslisten som støtteparti.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Tante I og tante II

Mit arbejde som chauffør begunstiger mig med den fornøjelse at køre med masser af mennesker, som alle har deres forskelligheder – fysiske som psykiske. Det strækker sig fra handicappede, som breder sig over en vifte fra lammede via blinde, stumme, døve til al landsens psykiske lidelser til mongoler. Andre gange befordrer jeg ganske 'almindelige' mennesker, hovedsageligt ældre, som nyder kommunens – endnu – billige aktiviteter. De 'almindelige' rummes også i deres forskelligheder i et enormt spekter. Det er hovedsageligt kvinder med baggrund i arbejdslivet, hvoraf nogle også kan fyre nogle gløser af, som selv en hærde buschauffør kan blive forskrækket over. Det hænder også, at sæderne varmes af kvindelige pensionister, der i det mindste opfatter sig selv som kommende fra en finere og måske i særdeleshed bedre vidende baggrund.

Således har jeg fornøjelsen af en gang om ugen at køre et 'selskab' frem til lidt underholdning fredag formiddag. Selskabet rummer to ældre damer fra det finere lag, Ingrid og Margrethe, som udstråler en stor påståelighed. Emner kan bringes på banen, som de er yderst belæste i – mener de selv. Det skal understreges, at de såmænd er både søde, hjælpsomme og meget uskadelige, men de kan med deres skråsikkerhed, der har en rimelig smag af arrogance, også lægge en dæmper på de øvrige passagerers lyst til at deltage i "konversationen".

I fredags udspandt der således følgende samtale:

- Jeg så en af dine kollegaer køre forbi for en times tid siden!

- Jaså, men vi kører også meget i dette område, svarer jeg Margrethe.

- Jeg kender ham godt, men kan ikke huske hans navn. Han har fip-skæg og bærer altid tophue, fortsætter Margrethe. Jeg når ikke at byde ind med et forslag, da Ingrid bryder ind med trumfen:

- Det er Jack!

- Jeg ved det ikke, fastholder Margrethe.

- Den eneste Jack, vi har i firmaet, har langt hvidt skæg, men ikke tophue, forsøger jeg at hjælpe.

- Nå ja, ham kender jeg også. Han optræder som julemand, men det er ikke ham!

- Vi har to med tophue og skæg: Benny og Mike, forsøger jeg.

- Hvordan skulle jeg vide det? Jeg kender ham jo ikke, snerrer Margrethe.

- Jeg ved bare, han kørte mig hjem sidste fredag!

- Ved du om han haltede lidt, fordi så må det være Benny.

- Det ved jeg jo ikke. Jeg ved blot, at han havde tophue og fipskæg.

- Så er det Jack, indskyder

Ingrid. Der er ved at gå 'hat og brill'er' i samtalen, som jeg efterhånden betragter som en gordisk knude, jeg ser en udfordring i at løsne:

- Hvad farve hår havde han?

- Det ved jeg ikke. Jeg kender ham jo ikke, har jeg sagt.

- Jamen du sagde, at han kørte dig hjem i fredags. Så har du vel set hans hår.

- Jamen han bærer jo tophue. Noget hår stikker der vel ud under tophuen, tænker jeg, mens jeg forestiller mig Benny og Mike med tophue og uden hår.

- Hvad farve havde hans skæg så?

- Det kan jeg da ikke huske, men det var i hvert fald et fipskæg.

- Så er det Jack, fastholder Ingrid.

Her overlader jeg diskussionen til Margrethe og Ingrid, som ikke når at afslutte den inden bestemmelsesstedet. Det er jo også umuligt at nå frem til en løsning, da de tænker på hver deres chauffør.

Jeg føler mig selv som figuren i Svantes Viser, som står ved pølsevognen og af pølsemanden bliver udspurgt om, hvilken pølse han ikke vil have, hvis han skulle have haft en pølse.

Reno

Cyprioterne går til modstand: Trojkaen dikterer brutal låneaftale

Hadet til trojkaen – det nye ord for EU – og til den tyske kansler Angela Merkel og hendes nyliberale nedskæringspolitik når nye højder på Cypern. Landets parlament blev totalt tilsidesat, da EU bankede et lånediktat igennem med præsidenten Nikos Anasstasiades.

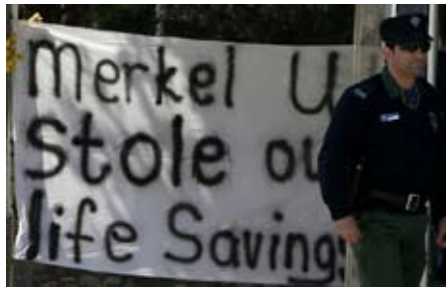
Den ny aftale præsenteres i EU-medierne enstonigt og monotont som Cyperns redning fra bankerot. I realiteten er det en slavebindende aftale til gavn for de tyske banker og EU-finanskapitalen på de almindelige cyprioters bekostning.

Hurtig forarmelse og en langvarig krise er resultatet, som cyprioterne protesterer stærkt imod.

Den strategisk og økonomisk vigtige Middelhavsø mister enhver selvstændighed og bliver politisk og økonomisk totalt underlagt Merkel og Co.

Cypern er sat økonomisk fuldstændig under administration af trojkaen – EU, Den Europæiske Centralbank og Den Internationale Valutafond. Låneaftalen går ud på, at EU sikrer et lån på ti milliarder euro, mod at Cypern selv står for 5,8 milliarder euro, der skal betales gennem brutale sociale nedskæringer, som det allerede er set i Grækenland.

Den cypriotiske økonomi og de cypriotiske banker er tæt knyttet til den

græske og den græske finanssektor, hvilket er en væsentlig faktor bag dens akutte krise.

Verden rundt

Ifølge aftalen skal Cyperns to største banker saneres, og hele den opsvulmede banksektor skal være på niveau med EU-landene i øvrigt i 2018. Bankkunder med indeståender på over 100.000 euro risikerer at få beslaglagt op til 30-40 % af deres formuer til 'redningsplanen'.

I første omgang ville EU også inddrage 10 pct. af almindelige bankkunders indeståender, men det cypriotiske parlament forkastede enstemmigt hele aftalen, og i den ny aftale slipper almindelige bankkunder for konfiskation, hvilket ikke betyder, at deres penge er sikre. Til gengæld spørges parlamentet ikke igen om godkendelse

af den endelige aftale.

Det er en forsmag på den bankunion, som Thorning-regeringen og blå blok – hele Kapitalistpartiet i folketinget – vil indlemme Danmark i uden folkeafstemning.

I Grækenland opfattes diktatet til Cypern som et udslag af en EU-politik, som forvandler Grækenland til en koloni og udsletter Cypern som selvstændig stat.

Venstrepartiet og venstrefronten Syriza er det vigtigste politiske alternativ i Grækenland til både de socialdemokratiske og borgerlige unionspartier. Formanden for Syriza, Alexis Tsipras, har følgende at sige om trojkaen, Cypern og Grækenland:

“De, som tror, de for evigt kan afpresse vores folk, skal nu indse, at det er for risikabelt at lege med ilden. Nu skal de tvinges til at fatte, at uanset hvad deres lydige pro-trojka-regeringer siger eller gør, vil folkene ikke overgive sig uden kamp. De europæiske folk har endnu ikke fået sagt deres sidste ord. Det græske og cypriotiske folk vil udløse et generelt modangreb fra de europæiske folk mod EU-ledelsens destruktive planer. Det græske og cypriotiske folk vil bane vejen hen imod et andet Europa, et Europa med solidaritet, demokrati og social sikkerhed.”

Nordkorea retter raketterne mod USA

De vestlige medier er igen fulde af skræmmende overskrifter fra den koreanske halvø: "Nordkorea truer USA med krig", "Kim Jong-un sigter raketter mod amerikanske baser" osv.

Det uforudsigelige og skøre regime i Nordkorea truer Sydkorea, Vesten og USA i særdeleshed med krig, raketter og A-våben.

Vi husker alle, at den lille østat Grenada i Ronald Reagans tid truede med at angribe USA, hvorfor det var nødvendigt for USA at invadere det og

indsætte et fredeligere regime.

Og det er jo en kendsgerning, som de samme pålidelige medier har gen-

Verden rundt

taget i årevis i stadig nye varianter, at 'Iran vil udslette Israel'.

Truslen fra Nordkorea er solidt underbygget med alarmerende forsidebustere som 'Tusindvis af nordkoreanere går på gaden: Død over USA' (Politi-

ken 29.3.2013).

Faktisk er der store militærøvelser i gang ikke så langt fra den demilitariserede zone, der udgør demarkationslinjen mellem de to stater i samme nation. Der er god grund til bekymring.

En udtalelse fra Venskabsforeningen Danmark – Den Demokratiske Folkerepublik Korea beskriver det på deres måde sådan:

"Siden midten af februar har store militære styrker ledet af USA's overkommando afholdt farlige og provoke-

rende krigsøvelser i Sydkorea og farvandet omkring. Først den såkaldte Foal Eagle Fælles Krigsøvelse og nu den såkaldte Key Resolve, der er planlagt til at løbe til april.

Ud over tropper fra USA og Sydkorea deltager også militære enheder fra Danmark, Storbritannien, Canada, Australien og Colombia.

I øvelsen deltager bl.a. det atomvåbenbevæbnede hangarskibet George Washington samt et stort antal F-22 Stealth Fighter og B-52 strategiske bombefly, der er udtryk for absolut optræning i forhold til tidligere øvelser."

Krigsøvelser med atomvåben i månedsvis? Men hvem har hørt om det? Og danske militære enheder? Det kan da ikke passe!

Venskabsforeningen fortsætter:

"Krigsøvelserne afholdes tæt på

DMZ-zonen til DDF Korea med stor fare for at eventuelle fejl og misfortolkninger kan udløse en ny Koreakrig."

Det må være nordkoreansk propaganda. Der må være tale om rent defensive øvelser forårsaget af den nordkoreanske optræning med raketter vendt mod de amerikanske baser, selvom disse først blev annonceret for et par dage siden.

Det går helt galt for Venskabsforeningen, når den konkluderer:

"Krigsøvelserne har til formål at øve militært angreb og invasion i DDF Korea, samt at lægge et militært pres på landet. Krigsøvelserne opfattes af DDF Korea som en aggressiv provokation imod landet og dets befolkning, og er på alle måder medvirkende til at forværre spændingen og krigsfaren på den koreanske halvø."

For når titusinder demonstrerer i

Pyongyang, er det, fordi nordkoreanerne vil i krig med USA. Det ved vi jo.

Eller hvordan er det nu? Tegnes der måske et ensidigt billede af Nordkorea – med den indbyggede logik, at regimet bør sættes ud af spillet for den globale sikkerheds skyld? F.eks. gennem en krig.

Krigs- og besættelsesmagten USA har været kampklart og krigsførende på det asiatiske kontinent siden 2. verdenskrig og Korea-krigen (1950-53), der endte med den nuværende opdeling af landet.

USA har lige siden opretholdt store atombevæbnede baser i Sydkorea og regelmæssigt gennemført omfattende militærøvelser, der de sidste år er eskaleret.

Nej, problemet er sørme ikke USA eller vestlig imperialisme!

Støt kampen for demokrati og social retfærdighed i Bahrain

Demonstrationer mod kongens årlige prestigefyldte bilvæddeløb Formel 1 Grand Prix, den 21. april - Løslad Abdulhadi al-Khawaja og de øvrige politiske fanger

Uden for de vestlige mainstream mediers rampelys foregår der næsten dagligt imponerende folkelige og fredelige masseaktioner for systemskifte, demokrati og social og retfærdighed i Golflandet Bahrain. Landet ledes af den enevældige konge Hamad al-khalifa, som oppositionen kræver afsat. I forhold til landets størrelse på ca. 1 mio. indbyggere har landet haft det mest omfattende oprør i hele det arabiske forår. Men oppositionen bliver mødt af den despotiske konges brutale sikkerhedsstyrker, der begår omfattende overgreb, drab og massearrestationer af aktivisterne.

I disse dage demonstreres der mod kongens årlige prestigefyldte bilvæddeløb Formel 1 Grand Prix, der afholdes den 21. april. Demonstranterne kræver løbet aflyst og løsladelse af de fængslede demokratiaktivister, herunder dansk-

Verden rundt

bahraineren Abdulhadi al-Khawaja og hans datter Zainab. I stedet bliver demonstranterne mødt med nye arrestationer, vold og tåregas.

I følge menneskerettighedsorganisationen Bahrain Center for Human Rights, hvor Abdulhadis anden datter Maryam, er fungerende leder, har han og Zainab i marts måned påbegyndt en livstruende sultestrejke i protest mod, at de nægtes familiebesøg. I fængslet

er Abdulhadi blevet tortureret og også i 2012 gennemførte han en sultestrejke i 110 dage, hvor han var tæt på døden. Selv læger og sygeplejersker, der har behandlet de sårede demonstranter, bliver fængslet og udsat for tortur.

Men den demokratiske opposition får ingen støtte fra USA-NATO-EU, fordi kampen for frihed og demokrati foregår i et "forkert" land. For Bahrain er reelt en vasalstat, hvor USA har sin 5. flåde med henblik på at varetage sine geopolitiske militære og økonomiske interesser i Mellemøsten, der har 45 % af verdens kendte oliereserver. USA vurderer, at den enevældige konge sikrer USAs hegemoni bedre end en demokratisk massebevægelse.

Abdulhadi al-Khawaja har sammen med andre demokratiaktivister i en skueproces i Bahrains højesteret i januar måned fået deres fængselsdomme stadfæstet, dvs. livstidsdommen for Abdulhadi. Kun en bred international og folkelig støtte kan sikre, at han og de øvrige politiske fanger løslades.

Valby og Sydvest mod krig

Israel: De facto medlem af NATO

Af Michel Chossudovsky

Generalsekretæren for NATO Anders Fogh Rasmussen modtog den 7. marts Israels præsident Shimon Perez i NATO's hovedkvarter i Bruxelles. Dagsordenen: Styrkelse af det militære samarbejde mellem Israel og den atlantiske alliance med fokus på terrorbekæmpelse

Israel er allerede involveret i hemmelige operationer og ikke-konventionel krigsførelse i koordination med USA og NATO. Den ny aftale er dog af særlig betydning, fordi den udvider Israels og NATO's forbindelser ud over den såkaldte "Middelhavsdialog".

Fælleserklæringen peger på et *partnerskab* mellem Israel og NATO "i kampen mod terror og med hensyn til fredsbestræbelser ... i Mellemøsten og verden".

Hvad dette antyder, er israelsk deltagelse i aktiv krigsførelse sammen med NATO – med andre ord som et *de facto* medlem af den atlantiske alliance.

Med atter andre ord vil Israel være direkte involveret, hvis USA og NATO starter en decideret militær operation mod Syrien, Libanon og Iran.

Israel tilbød at assistere NATO i modterror-operationer rettet imod Hizbollah og Iran, og i løbet af drøftelserne enedes man om, at NATO og Israel er partnere i kampen mod terror, lød det i erklæringen.

Præsident Perez gav udtryk for behovet for at bevare og udvide samarbejdet mellem Israel og NATO og understregede Israels evne til at samarbejde og tilbyde teknologisk assistance og viden med den enorme erfaring, som Israel har opnået på området kontra-terror.

"Israel vil være glad for at dele den viden med NATO, som vi har opnået, og dens teknologiske muligheder. Israel har erfaringer i at kæmpe med komplekse situationer, og vi må styrke samarbejdet, så vi kan bekæmpe global terror sammen og assistere NATO med de komplekse trusler, man står over for, indbefattet Afghanistan."

Lidt historie om Israels og NATO's militære samarbejde

Det er sikkert værd at bemærke, at NATO og Israel i november 2004 underskrev en vigtig bilateral protokol, der banede vejen for afholdelse af fælles militærøvelser mellem NATO og Israel. En opfølgende aftale blev underskrevet i marts 2005 i Jerusalem af NATO's generalsekretær og den israelske statsminister Ariel Sharon.

Terrororganisation NATO

Den bilaterale militære samarbejdsaftale fra 2005 blev af israelsk militær set som et middel til at "forstærke Israels afskrækkelsesevne i forhold til potentielle fjender, der truer det, hovedsageligt Iran og Syrien".

Det nuværende præmis bag NATO's og Israels militære samarbejde er, at "*Israel er under angreb*".

Der er klare beviser på et aktivt militært og efterretningsmæssigt samarbejde mellem NATO og Israel, som indbefatter rådslagning vedrørende de besatte områder.

"Før Operation Cast Lead i Gaza blev påbegyndt, udvekslede NATO-allierede og Israel efterretningsinformationer, delte sikkerhedserfaringer og organiserede militærøvelser sammen. Den tidligere NATO-chef Scheffer besøgte Israel midt under Israels offensiv i Gaza, og NATO-embedsmænd var på det tidspunkt af den opfattelse, at samarbejde med Israel var af grundlæggende betydning for deres organisation."

(Al Ahram, 10. februar 2010)

Den bilaterale aftale i Bruxelles i marts 2013 er kulminationen på mere end ti års samarbejde mellem Israel og NATO.

'Forpligter' aftalen NATO til at 'komme Israel til undsætning' ifølge doktrinen om 'kollektiv sikkerhed'?

Aftalen styrker den nuværende proces mellem USA, NATO og Israel med hensyn til militær planlægning og logistik i forbindelse med enhver operation i Mellemøsten, indbefattet luftbombardementer af Irans atomanlæg.

Delegationen med den israelske præsident i spidsen bestod af adskillige militær- og regeringstoprådgivere, heriblandt præsident Perez' militære chefrådgiver, brigadegeneral Hasson Hasson, og Nadav Tamin, politisk rådgiver for den israelske præsident.

Teksten til aftalen mellem Israel og NATO, der blev til efter drøftelserne bag lukkede døre, blev ikke offentliggjort.

Efter mødet udsendtes en fælles erklæring af NATO. Generalsekretær Rasmussen udtalte i pressemeddelelsen:

"Israel er en vigtig partner for alliancen i Middelhavsdialogen. NATO's sikkerhed er knyttet til sikkerheden og stabiliteten i Middelhavet og Mellemøstregionen. Og vores alliance lægger stor vægt på politisk dialog og praktisk samarbejde. Israel er en af vores ældste partnere. Vi står over for de samme strategiske udfordringer i det østlige Middelhav.

Konfronteret med det 21. århundredes sikkerhedstrusler har vi al mulig grund til at uddybe vores langvarige partnerskab med landene, der deltager i Middelhavsdialogen, indbefattet Israel. Alle ved, at situationen i regionen er kompleks, og Middelhavsdialogen er fortsat et unikt multilateralt forum, hvor Israel og seks arabiske lande sammen med europæiske og nordamerikanske lande kan drøfte fælles sikkerhedspolitiske udfordringer. Jeg ser yderligere muligheder for at uddybe vores i forvejen tætte politiske dialog og praktiske samarbejde til gensidig fordel."

Oversat af Mo-Od

Stil Anders Fogh for retten som krigsforbryder

Af Stop Terrorkrigen

FN's tidligere generalsekretær Kofi Annan afviser Fogh-regeringens seneste officielle begrundelse for at gå i krig mod Irak – at Saddam Hussein ikke samarbejdede med FN.

Kofi Annan siger i et interview med TV Avisen, at det er en "mærkelig" argumentation, at den danske regering hele tiden har fastholdt, at den gik i krig, fordi Saddam-regimet i Irak ikke overholdt FN's resolutioner.

- Jeg synes, at det var mærkeligt, at de lande, der gik i krig imod Sikkerhedsrådets ønsker, påstod, at de gjorde det for at beskytte Sikkerhedsrådet. Hvordan forklarer man det? Sikkerhedsrådet ville jo ikke i krig, siger Kofi Annan til TV Avisen.

I realiteten begrundede krigsforbryderparret Fogh Rasmussen og Per Stig Møller krigen og den danske deltagelse med Saddam Husseins 'masseødelæggelsesvåben', som de i tiden op til krigsstarten ikke blev trætte af at fremmane som en akut trussel mod verden.

Da det ikke lykkedes at finde nogen masseødelæggelsesvåben i Irak, betonedede Fogh-regeringen, at den netop ikke gik i krig på grund af Saddams masseødelæggelsesvåben, men fordi han ikke samarbejdede med FN.

Det var ikke andet end en subtil juridisk undvigelsesmanøvre, og den blev straks afsløret, da Fogh på et pressemøde sidst i december 2004 stærkt betonedede FN-samarbejdsforklaringen og snakkede udenom, at han før krigen 'vidste', at Saddam havde masseødelæggelsesvåben.

Den velafrettede danske presse greb ikke dengang fat i Foghs løgne, selvmodsigelser og bortforklaringer. Det gjorde antikrigsbevægelsen derimod.

Dorte Grenaa, dengang medlem af koordinationsgruppen i Nej til krig og ledelsen af Stop Terrorkrigen, påviste i en artikel med titlen 'Hvem snød FN?', at det ikke var Irak, men den danske re-

gering og krigskoalitionen, der gjorde det, da de indledte en ulovlig krig,

Dorte Grenaa skrev:

"Svaret er klart: Bush, Blair og Fogh brød med FN, Sikkerhedsrådet og dets resolutioner, da de iværksatte den ulovlige krig. Det var ikke Saddam Hussein, men USA, UK og Danmark, der nægtede at samarbejde med FN for at føre krig.

Fogh har stadig et forklaringsproblem."

**Terrororganisation
NATO**

Op til en folketingsbeslutning i maj 2005 om at forlænge den danske krigsindsats i Irak – denne gang ikke bare med VKO's stemmer, men også med Socialdemokraterne og De radikale – udtalte Dorte Grenaa videre:

- Vi har i Danmark aldrig fået den virkelige historie om, hvordan Danmark blev en af Bushs nærmeste allierede i denne ulovlige krig. Hele forløbet op til krigen viser, at Fogh-regeringen fulgte den samme linje som Bush og Blair for bevidste løgne og bedrag af offentligheden. Hvad vi ikke ved, er hvornår Fogh lovede USA, at Danmark ville være med i den ulovlige krig. Vi har en formodning om, at det blev aftalt under Foghs USA-besøg i marts 2002, hvor han førte samtaler med både Bush og Donald Rumsfeld – og modtog dessiner om, hvordan han skulle agere som formand for EU's ministerråd i det kritiske andet halvår af 2002.

Instruktøren Boris Bertrams dokumentar "Krigskampagnen" drager nogle af de samme konklusioner på baggrund af en grundig research og samtaler med en stribe internationale whistleblowere.

Fogh var en instrueret deltager og kolaboratør i en kriminel international

kampagne for at sælge en ulovlig krig på bevidste løgne.

Det er ikke smigrende for den 'kritiske' danske presse, at det ti år efter krigsstarten kræver kommentarer fra den tidligere generalsekretær for FN, før den opdager, at den danske regerings påskud for krig ikke stemmer og ikke hænger sammen.

Men det er da et fremskridt.

Vil pressen nu også være med til at kræve, at NATO's generalsekretær bliver stillet for retten som den krigsforbryder, han er? Der kunne han få chancen for at forklare sig rigtigt!

www.stopterrorkrigen.dk

Rød 1. MAJ i MUNKEMOSE

Program fra kl. 12

Talere ved bl.a:

Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen mod EU og Ryan Ra fra Solidaritet eller Frit Fald

Musik ved bl.a:

Kort Varsel, Thors Trio og den amerikanske protestsanger David Rovics samt Kamal Khalaf der spiller kurdisk musik.

Mere info og program se
kpnet.dk og Facebook: Rød 1. maj
i Munke Mose

"Krigskampagnen": En fin film om løgn og propaganda

'Krigskampagnen' er en helt ny dansk dokumentar, instrueret af Boris Bertram, om optakten til Irakkrigen. Den fik premiere på DR2 på tiårsdagen for starten på det amerikanske bombardement af Bagdad og den ulovlige krig med dansk deltagelse

Filmen åbner dramatisk med et længere klip med helt nye billeder fra maleraktionen mod den danske statsminister Anders Fogh Rasmussen. Sandhedens øjeblik, da et flertal i det danske folketing valgte krigen og ikke freden. En beslutning taget på et åbenlyst løsagtigt grundlag, imod FN's charter og et klart flertal i FN's sikkerhedsråd.

Instruktøren Boris Bertram blev på DR2's morgenprogram af en tydeligt irriteret Niels Krause-Kjær spurgt om, hvorfor han lige brugte den situation som optakt. Da aktivisten Lars Grenaa kaster maling på Fogh, råber han 'Du har blod på hænderne' og tilføjer, da han bliver ført væk, '100.000 civile irakere vil blive dræbt'.

Bertram svarede, at klippet illustrerede den tilspidsede modsætning mellem dem, der ville krigen, og dem, der ville forhindre den. Maleraktionen op-hidser stadig krigstilhængerne, fordi den pillede ved krigens legitimitet og den nærmest guddommelige autoritet, Fogh Rasmussen havde tillagt sig som

statsminister og nu søger at videreføre som generalsekretær for NATO.

Aktionen viser ham som det, han er, en blodpletet krigsforbryder, som mødes med en modstand, der har sandheden og fremtiden på sin side.

'Krigskampagnen' kommer ikke med nye afsløringer eller skyts, som

Skal ses!

ikke fredsbevægelsen dybest set allerede fremførte før krigen begyndte. Det gennemgås til gengæld minutløst, at hele krigspropagandaen op til krigen var en byge af løgne, og at den danske regering var aldeles lige så skyldig som den amerikanske og den britiske, når det kom til at fortie sandheden og udspredte løgne.

Irak havde hverken masseødelæggelsesvåben eller terrorforbindelser og udgjorde ikke en trussel mod noget andet land. Ingen af disse eller nogen af de andre begrundelser, der blev udspytet fra den amerikanske regering af neocons og deres europæiske proselytter, var andet end påskud. Ingen begrundelse for at gå i krig mod Irak holdt til krigens prøvelser.

USA ville krigen mod Irak – med eller uden FN. Blair og Fogh fik til opgave at få så mange lande med som muligt, så det i det mindste kunne sælges som bred international opbakning. Fogh spillede en særlig rolle i forhold til at sikre støtte fra EU og Blair i

de mislykkede forsøg på at sikre en krigsresolution fra FN's sikkerhedsråd.

Filmen rummer en række interviews med nogle af kilderne til afsløringen af krigskampagnen. Det er med til at give en god sammenhæng og genopfriskning af forløbet. Men en time er ikke længe, og valget af den

svenske våbeninspektør Hans Blix som den, der skal tegne det diplomatiske alternativ til krigen, synes noget stort sat op, i og med der heller ikke var legal folkeretslig basis for at opretholde krav om inspektioner og økonomiske sanktioner.

Hans Blix har tidligere givet udførligt vidneudsagn ved Irak-høringerne i London i 2009-10. Ved disse høringer var konklusionen, at "I det øjeblik en stat opfatter internationale love som gældende for andre, men ikke for sig selv, så er selve grundlaget for lovene væk".

Den offentlige undersøgelse af den danske krigspolitik er knap kommet i gang endnu. Det er stadig gangbar politisk valuta at mene, at der var et juridisk grundlag for dansk krig mod Irak, og i hvert fald at der ikke skal undskyldes for at have medvirket til "regime change".

Det handler imidlertid ikke om en undskyldning, men om et retsopgør.

Den udmærkede dokumentar minder om, at der er rigeligt med forbrydere, der stadig går frit rundt, og at en af de farligste sidder som generalsekretær for Nato. Den selv samme korsridder for ytringsfrihed og demokrati, Anders Fogh Rasmussen, der efter månedlange forhandlinger nægtede at lade sig interviewe til filmen.

Filmen vil blive vist i adskillige lande. Irak-krigen er stadig glohed. Den kan varmt anbefales. Også til de politikere, der synes at have fortrængt, hvad maleraktionen egentlig handlede om.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen

Facebook forum

- og tegn abonnement på månedsbladet
Kommunistisk Politik

1. maj på Den Røde Plads

I hjørnet af Fælledparken ved indgangen fra Blegdamsvej finder du igen i år Den Røde Plads. Med cirkusteltet som vartegn er det et sikkert sted for alle der tager i Fælledparken for at fejre arbejderklassens internationale kampdag. Netop på et tidspunkt hvor Danmark er ved at markere sig på verdenskortet over lande med arbejdernes vilje til kamp.

Det er lockouten af lærerne, der er blevet gnisten, der har tændt viljen til at kæmpe mod regering og KL's diktater hos lærerne og mange med dem.

Ane Søegaard, formanden for lærerne på Frederiksberg har sagt ja til at bruge et kvarter af sin travle dag og holde en tale hos os.

Hun får i dagens løb selskab af både Jesper Morville fra Folkebevægelsen mod EU, Mona Ljungberg fra Støtteforeningen for flygtninge i fare og krigs-veteranerne Brian og Høgge.

Lisbet Bonde fra APK leverer dagens hovedtaler, som lærer og som mange-årig aktiv EU-modstander kommer hun ikke til at lægge fingrene imellem og også unge fra DKU kommer på banen.

Musikprogrammet foregår kun fra hovedscenen, det indledes af reggae-bandet ActionTaken, der vil være kendt af mange fra tidligere år. Bandlederen Caf er netop hjemvendt fra lange inspirerende rejser blandt andet i Brasilien.

Så er der Rødderne, et lejlighedsband med Søren Berlev og hans venner, de spiller de kendte numre så alle kan føle sig hjemme på pladsen.

Senere på eftermiddagen kommer de unge til med Disarray Son, et helt igennem professionelt ungt rock-band, der er på vej frem. Dagen slutter med Shivas Nat dannet af dele af det hedengangne Highway Child, som i øvrigt også har dannet forbillede for Disarray Son.

Vær med til at gøre dagen til en festdag og en kampdag for arbejderklassens krav.

Send besked til info@oktobernet.dk, hvis du vil give en hånd med til udde-ling af flyers, kagebaking, opsætning, ølsalg, nedtagning og efterflg. rivning af plænen. Som lærerne viser os: Sammenhold gør stærk.

Arbejderklassens internationale kampdag

1. maj på Den Røde Plads

Solidaritet med lærernes kamp

HÆV LOCKOUTEN! DIKTATERNE AF BORDET! REELLE FORHANDLINGER!

Stop de nyliberale nedskæringsreformer

Nul kontanthjælp til kapitalen. Ud af EU

www.kpnet.dk

Oktober Bogcafé Vesterfælledvej 1B, 1750 V, ti & to 14-18

Utilpasset ...

*eller svært tilpasningsegnet
benævnes de hvis forhold og samspil
med andre forekommer
helt og aldeles umulig,-
De geråder i verbal strid med hinanden,
og inden for egne rækker hersker uorden
og evige opgør, da deres opdragelse
i vælgerforeningerne er så personfikseret
og fremhæver den enkelte på helhedens
bekostning,- at de efter endt 'uddannelse'
og foreningens godkendelse -
nu tager det store spring -
og opstilles og måske vælges
til forhold tilpasset dem og lig ovenskrevne,-
Christiansborg.*

N.B.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 14 - 18.00

Se oktobernet.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Mo-Od sætter punktum

Mogens Hansen fra Odense, med i APK/Odense, Arbejderpartiet Kommunisterne, er pludselig revet bort i en alder af 62 år. Hermed har arbejderklassen og den kommunistiske bevægelse mistet en bundsolid, vidende ven og kammerat, som altid var offervillig og solidarisk. Han var karakteriseret af en meget stærk klasseholdning med baggrund i sin opvækst i en arbejderfamilie i Valby.

Rigtig mange har stiftet bekendtskab med Mogens' velskrevne og vidende pen, som han signerede *Mo-Od*. I mange år var han fynsk lokalredaktør på Dagbladet Arbejderen, da avisen var under revolutionær ledelse, og senere blev han skribent for APK's blad Kommunistisk Politik, hvor han især skrev om overførselsindkomster, socialt udsatte og indvandrere. I de senere år koncentrerede han sig om oversættelser, især fra engelsk og tysk.

Mange mennesker i Odense kender også Mogens som tovholder for Oktober Bogbutik igennem en lang årrække, og man har også kunnet møde Mogens

Mogens, et usædvanlig godt og solidarisk menneske, en kammerat og ven, er gået bort

i den store bod på Rød 1. Maj i Munke Mose hvert år.

Mogens' solidariske holdning kom gav sig bl.a. udslag i en krystalklar holdning imod fremmedfjendtlighed og racisme. Især mange tyrkiske kammerater arbejdede sammen med Mogens

i FIDO (Foreningen Indvandrere og Danskere i Odense). Den kom også til udtryk i hans arbejde i FMN – Folkebevægelsen Mod Nazisme.

Mogens var usekterisk, men også urokkelig i sin klasseholdning: Politiske diskussioner på højt niveau er vigtige, men allervigtigst er at få tingene omsat til handling på en forståelig måde.

Man kan trække en lige linje fra 1985, da den kommunistiske bevægelse i Odense – dengang DKP/ML – mødte Mogens til blokadeaktiviteter ved bybusserne til støtte for den store påskestrejke, og frem til lockouten og nedskæringsangrebene i dag. Han var uafbrudt med lige siden.

Endnu kan man høre Mogens: Lad os nu komme i gang og lave et 'NOK er NOK'-møde mod reformangrebene!

Mogens vil være en savnet ven og kammerat, men mindet om hans store offervilje og solidaritet vil leve videre og inspirere andre til at finde ekstra styrke i en tid, der kalder på samling og modstand.

APK/Fyn

– Arbejderpartiet Kommunisterne

15. april 2013

Kommunistisk Politik Indhold nr. 4 - 2013

TEMA:

*Først tager de lærerne -
Hvem bliver de næste*

Læg Vækstplan.dk ned! s. 2

To linjer for fagbevægelsen s. 3

*Afindustrialiseringen af Danmark
s. 4*

Lockout log s. 7

*Stop den ny offentlighedslov
s. 11*

*Generation 2000+ og deltiden
s. 14*

Frank Aaens limpind s. 17

Verden rundt s. 18

*NATO – en terrororganisation
s. 20*

Verden ifølge Latuff

Her hviler Jernladyen